

วิจัยในชั้นเรียน

การพัฒนาทักษะการอ่านสะกดคำและออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษ
โดยใช้ทั้งทวิสเตอร์ของนักเรียน
ชั้นประกาศนียบัตรวิชาชีพ ชั้นปีที่ 3 วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง

นางสาววริษฐา เกษัชพิพัฒน์กุล
แผนกสามัญสัมพันธ์

วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง
อำเภอแม่ออน จังหวัดเชียงใหม่
สังกัดคณะกรรมการการอาชีวศึกษา

บทคัดย่อ

การวิจัยครั้งนี้เป็นการวิจัยเชิงพัฒนามีวัตถุประสงค์เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้ทั้งตัวอักษรของนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 โดยมีเป้าหมายให้นักเรียนทุกคนมีผลการเรียนผ่านเกณฑ์ที่กำหนด การพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกการอ่านออกเสียงได้นำมาใช้กับนักเรียนกลุ่มเป้าหมายระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน ในการเรียนการสอนภายในคาบเรียน

จากการศึกษาวิจัยภายในภาคเรียนที่ผ่านมา ได้มีการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีผลคะแนนที่ดีขึ้นหลังจากใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในภาพรวม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนก่อนเรียนเป็น 13.30 คะแนน และค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนหลังเรียนเป็น 17.95 คะแนน และมีค่าผลต่างคะแนนพัฒนาการ +4.65 คะแนน ซึ่งผลการวิจัยนี้จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ต่อไป

สารบัญ

เรื่อง	หน้า
บทที่ 1 บทนำ	1
บทที่ 2 เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง	3
บทที่ 3 วิธีดำเนินการวิจัย	6
บทที่ 4 ผลการวิเคราะห์ข้อมูล	8
บทที่ 5 สรุปผล อภิปรายผล และขอเสนอแนะ	11
บรรณานุกรม	16

บทที่ 1

บทนำ

ความเป็นมาและความสำคัญของปัญหา

ความสำคัญของภาษาอังกฤษได้เข้ามามีบทบาทในชีวิตของคนไทย และคนทั่วโลกไปแล้ว มนุษยชาติทุกวันนี้สื่อสารกันด้วยภาษาอังกฤษ ไม่ว่าจะเป็นการติดต่อสื่อสารกันโดยตรง การใช้อินเทอร์เน็ต การดูทีวี การดูภาพยนตร์ การเขียนโปรแกรมคอมพิวเตอร์หนังสือคู่มือทางด้านวิชาการต่างๆ ฯลฯ บันทึกที่สำเร็จการศึกษามากมายในปัจจุบัน ถ้ามีความรู้ภาษาอังกฤษทั้งพูดและเขียนเสริมเข้าไปด้วยอีก โอกาสที่จะหางานก็จะไม่จำกัดแค่ในประเทศไทย เท่านั้น ถ้าท่านเป็นคนหนึ่งที่สามารถพูดภาษาอังกฤษได้ ท่านคงจะไม่ปฏิเสธได้ถึงสิทธิพิเศษที่ท่านมีเหนือคนอื่นที่ไม่สามารถสื่อสารภาษาอังกฤษได้ ด้วยเทคโนโลยีด้านคอมพิวเตอร์และอินเทอร์เน็ต ทำให้โลกของเราแคบลงไปนิดตา ทุกวันนี้ท่านสามารถรับรู้ข่าวสาร หรือติดต่อกับเพื่อนต่างชาติได้ภายในเสี้ยววินาที ท่านจะไม่เข้าใจสิทธิพิเศษเหล่านี้เลย ถ้าท่านไม่รู้ภาษาอังกฤษ ระบบการเรียนการสอนภาษาอังกฤษในโรงเรียนของไทยหลายท่านอาจจะบอกว่า ประเทศไทยเราก็ให้ความสำคัญกับการเรียนภาษาอังกฤษมาตั้งนานแล้ว แต่ทำไมคนไทยถึงพูดภาษาอังกฤษสู้คนฟิลิปปินส์ไม่ได้เลย นั่นก็เพราะว่าหลักสูตรภาษาอังกฤษของกระทรวงศึกษาธิการของเรายังไม่ได้นั่นเน้นการพูดภาษาอังกฤษ จะเน้นแต่หลักไวยากรณ์ คำแปล และการอ่านเพื่อความเข้าใจและให้สอบเข้ามหาวิทยาลัยได้เป็นส่วนใหญ่ สิ่งที่จะต้องปรับปรุงอย่างมากในระบบการเรียนภาษาอังกฤษของไทยเราก็คือ การเน้นการพูดออกเสียง ไม่ว่าจะเป็นการออกเสียงพยัญชนะแต่ละตัว การเน้นเสียงหนักเบา ซึ่งจะต้องมีสื่อช่วยสอนที่เป็นมัลติมีเดีย คือมีทั้งภาพ เสียง และตัวหนังสือ ไปด้วย แทนระบบเก่าที่มีแต่ตัวหนังสือเท่านั้น ทำให้การออกเสียงตามคำอ่านที่เขียนในตำราหรือพจนานุกรมที่ผิดๆ เช่นคำว่า cat ในพจนานุกรมอังกฤษไทยจะเขียนคำอ่านเป็น แคท ซึ่งแปลมาจากคำอ่านพจนานุกรมอังกฤษเป็นอังกฤษ ทำให้คนไทยเข้าใจว่า ไม่ต้องออกเสียงตัว t ที่อยู่ตอนท้ายด้วย น่าจะเขียนคำอ่านเป็น แคท-ติ (ออกเสียง ติ เบาๆ) แต่ถ้าเราจัดทำสื่อการเรียนการสอนแบบมัลติมีเดีย เด็กก็จะได้ยินทั้งเสียงที่ถูกต้อง ได้เห็นภาพ และตัวหนังสือด้วย ซึ่งทำได้ไม่ยาก และต้นทุนก็ไม่มาก การเรียนของเด็กก็จะมีประสิทธิภาพยิ่งขึ้น

การอ่านออกเสียงเป็นทักษะพื้นฐานในการเรียนภาษาอังกฤษ ซึ่งจะส่งผลให้นักเรียนมีการพัฒนาทักษะการเรียนในด้านอื่น ๆ ตามมา เพราะการอ่านที่ถูกต้องจะทำให้นักเรียนเขียนตัวสะกดได้ถูกต้อง นอกจากนี้การอ่านออกเสียงได้ถูกต้อง จะทำให้นักเรียนมีความมั่นใจมากยิ่งขึ้น และนำความรู้ด้านภาษาอังกฤษไปพัฒนาตนเองต่อไป ในอาชีพในการศึกษาต่อไป

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อให้ นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ทั้งคัมภีร์ได้
- 2) เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

ประโยชน์ที่คาดว่าจะได้รับ

นักเรียนสามารถอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษได้และมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษสูงขึ้น

ขอบเขตของการวิจัย

1. กลุ่มเป้าหมาย คือ นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 ในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568 จำนวน 10 คน จากจำนวนนักเรียนทั้งหมด 10 คน

2. ตัวแปรที่ศึกษาได้แก่

2.1 ตัวแปรต้น

การจัดการเรียนรู้โดยอาศัยแบบฝึกอ่านคำศัพท์โดยใช้ทั้งคัมภีร์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ

2.2 ตัวแปรตาม

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

3. การวิจัยครั้งนี้ดำเนินการในภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

สมมติฐานของการวิจัย

การฝึกให้นักเรียนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษจะช่วยให้ นักเรียนเข้าใจบทเรียนและยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนได้สูงขึ้น

นิยามศัพท์เฉพาะ

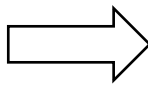
ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ สมพร เชื้อพันธ์ (2547, หน้า 53)

ทั้งคำทวิเสเตอร์ หมายถึง เทคนิคการอ่านออกเสียงโดยเลียนเสียงธรรมชาติของเจ้าของภาษา โดยการหาคำอ่านจากพจนานุกรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษและฝึกการอ่านจากรูปแบบที่กำหนดให้ในพจนานุกรมคำศัพท์ภาษาอังกฤษ

กรอบแนวคิดในการวิจัย

ตัวแปรต้น

การสอนอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษ
แบบทังก์ทวิสเตอร์

ตัวแปรตาม

นักเรียนมีผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่ดีขึ้น
และมีค่าผ่านเกณฑ์มาตรฐาน

บทที่ 2

เอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

ในการวิจัยครั้งนี้ ผู้วิจัยได้ศึกษาเอกสารและงานวิจัยที่เกี่ยวข้อง ดังต่อไปนี้

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยอาศัยแบบฝึกอ่านคำศัพท์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

1.3 การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบทั้งคำทีละตัว

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

1. เอกสารที่เกี่ยวกับการสอนวิชาภาษาอังกฤษ

1.1 การจัดการเรียนรู้โดยอาศัยแบบฝึกอ่านคำศัพท์ เพื่อพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง

การอ่านเป็นกระบวนการพัฒนาทักษะการรับรู้ความหมายของคำ สัญลักษณ์ ความรู้ ความคิด ความรู้สึกและจินตนาการของผู้เขียน โดยสิ่งสำคัญคือความเข้าใจในการอ่าน

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน พุทธศักราช 2542 (2546 : 13) ให้ความหมายของคำว่า “อ่าน” ไว้ว่าตามตัวหนังสือ ถ้าออกเสียงด้วยเรียกว่าอ่านออกเสียงถ้าไม่ออกเสียงเรียกว่า อ่านในใจ สังเกตหรือพิจารณาดูให้เข้าใจ เช่น อ่านสีหน้าอ่านริมฝีปากอ่านใจ

ศิริพร ลิ้มตระกูล (2543 : 5) ได้กล่าวว่าการอ่านคือ กระบวนการแห่งความคิด ในการรับสารเข้าในขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องคิดตาม ผู้เขียนหรือตีความข้อความที่อ่านไปด้วย ตลอดเวลาผู้อ่านที่ได้นั้นจะต้องเข้าใจข้อความที่ตนอ่านได้อย่างรวดเร็วและถูกต้อง

สุพรรณิ วราทร (2545: 13) ได้อธิบายความหมายของการอ่านโดยสังเขปเปรียบเทียบการ อ่านกับกระบวนการถอดรหัสเป็นปฏิกริยาอันเป็นผลจากการเห็นสัญลักษณ์หรือข้อความ การอ่าน เป็นเรื่องเกี่ยวกับทักษะทางความคิด เป็นกระบวนการทางสมองที่ซับซ้อน ประกอบด้วย การเห็นและรับรู้ข้อความ (word perception) การเข้าใจ (apprehension) และการแปลความหมาย (interpretation)

บรรพต ศิริชัย (2547 : 2) กล่าวว่า การอ่าน หมายถึงกระบวนการทางความคิดในการรับสาร ขณะที่อ่านสมองของผู้อ่านจะต้องแปลความหมาย ตีความข้อความหรือเรื่องราวที่อ่านไปด้วย ตลอดเวลา ในระหว่างที่ผู้อ่าน

กำลังอ่านหนังสืออยู่นั้น จะต้องใช้กลวิธีหลาย ๆ อย่างเพื่อช่วยให้ เข้าใจเรื่องราวได้เร็วขึ้นได้แก่ ความรู้เดิมใน คำศัพท์เพื่อให้อธิบายความหมาย แปลความ ดีความ และขยายความจากเรื่องที่อ่านได้นอกจากนี้ผู้อ่านจะต้องมีความคิดเชิงวิจารณ์ และสร้างสรรค์ สามารถพิจารณาเหตุผลจากข้อความที่อ่าน เข้าใจความคิดหรือความมุ่งหมาย ของผู้เขียนรวบรวมความคิดที่ได้จากการอ่าน แล้วนำไปประสานกับประสบการณ์เดิมของตนเป็นความคิดใหม่ เพื่อนำไปใช้ให้เกิดประโยชน์แก่ตนเองและสังคม

Dechant (1982 : 4) ได้กล่าวถึงการอ่านว่า การอ่านเป็นปฏิกริยาระหว่างการมองเห็นกับองค์ประกอบในการแปลความหมาย โดยผู้อ่านจะเคลื่อนสายตาตามบรรทัดของตัวอักษรจากซ้ายไปขวา หยุดทำความเข้าใจคำ แล้วรวบรวมเข้าเป็นหน่วยความคิด ผู้อ่านจะตีความสิ่งที่อ่านโดยอาศัยความรู้และประสบการณ์เดิม ประมวลความคิด พินิจพิจารณาและสรุปความเห็น

Crawlay (1995 : 14-15) ได้ให้ความหมายของการอ่านว่าเป็นขบวนการที่สลับซับซ้อนต้อง ใช้กระบวนการคิด ระลึกถึงคำต่าง ๆ ที่ทำให้เกิดปฏิสัมพันธ์ระหว่างความคิดกับสิ่งที่มองเห็นแล้ว จึงสรุปความหมายจากสัญลักษณ์ที่อ่าน

สรุปว่า การอ่านเป็นกระบวนการทางความคิดในการรับสาร เป็นพฤติกรรมทางการใช้ภาษาที่มีลักษณะเฉพาะตัวเป็นการแปลความหมายของตัวอักษร สัญลักษณ์ภาพที่ได้ดูออกมาเป็น ถ้อยคำและความคิดทำความเข้าใจสิ่งที่อ่านแล้วนำไปใช้ประโยชน์เพื่อพัฒนาตนเอง ทั้งด้านสติปัญญา สังคมและอารมณ์

ประเภทของการอ่าน

โดยทั่วไปการอ่านแบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือ การอ่านออกเสียงและการอ่านในใจ ดังนี้

1. การอ่านออกเสียง คือ การอ่านหนังสือโดยที่ผู้อ่านเปล่งเสียงออกมามีจุดมุ่งหมายต่าง ๆ ดังนี้เพื่อความบันเทิง เพื่อถ่ายทอดข่าวสาร เพื่อประกาศเพื่อ รายงานหรือเพื่อแถลงนโยบาย ดังนั้น การอ่านออกเสียง จึงเป็นการแปลสัญลักษณ์หรืออักษร ออกเป็นเสียง จากนั้นจึงแปลสัญญาณเสียงเป็นความหมาย ซึ่งผู้อ่านต้องระมัดระวังการอ่านออกเสียงทั้งเสียง “ร” “ล” คำควบกล้ำการสะกด จังหวะ ลีลา และการเว้นวรรคตอนให้ถูกต้อง ไพเราะ เหมาะสม

2. การอ่านในใจ คือ การทำความเข้าใจสัญลักษณ์ต่าง ๆ ที่บันทึกไว้เป็นลายลักษณ์อักษร รวมถึงรูปภาพและเครื่องหมายต่าง ๆ ออกเป็นความหมายโดยใช้สายตาทอดไปตามตัวอักษรหรือ สัญลักษณ์แล้วจึงใช้กระบวนการคิด แปลความหมาย ดีความ เพื่อรับสารของเรื่องนั้น ๆ

ความหมายและประเภทของคำศัพท์

พจนานุกรมฉบับราชบัณฑิตยสถาน (2545: 1095) ให้ความหมายของคำว่า ศัพท์ หมายถึง คำยากที่ต้องแปลสังเวียน
สฤตฤตฤตและคณะ (รัตติกาล สุทธิสวัสดิ์ฤตฤต. 2547: 7; อ้างอิงจาก สังเวียน สฤตฤตฤตและคณะ. 2521: 46) กล่าวว่า
ศัพท์คือ คำเดี่ยวหรือกลุ่มคำหรือกลุ่มเสียงกลุ่มหนึ่ง ซึ่งมีความหมายให้รู้ว่าเป็นอะไร ศิธร แสงธนูและกิด พงศทัต
(2521) ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. คำศัพท์ที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) คือ คำศัพท์ประเภทที่เราอาจบอก ความหมายได้โดยไม่ต้อง
ขึ้นอยู่กับโครงสร้างซึ่งเป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรมเช่น dog , box , pen เป็นต้น

2. คำศัพท์ที่ไม่มีความหมายในตัวเองแน่นอน (Function Words) ได้แก่ Article, Preposition Pronoun เป็นต้น คำ
ประเภทเหล่านี้ใช้มากกว่าคำประเภทอื่นๆ สอนแปลความหมายไม่ได้ผล ต้องให้สังเกตการใช้และการฝึกใช้
โครงสร้างต่างๆ จึงจะเกิดประโยชน์เช่นเดียวกันกับ อัญชลีแจ่มเจริญ (สมใจ หอมสุวรรณ. 2544: 41; อ้างอิงจาก
อัญชลีแจ่มเจริญ. 2526: 16) ได้แบ่งประเภทของคำศัพท์ ไว้เป็น 2 ประเภท คือ

1. คำที่มีความหมายในตัวเอง (Content Words) เป็นคำที่มีความหมายตามพจนานุกรม แต่เปลี่ยนความหมายได้เมื่อ
อยู่ในตำแหน่งที่ต่างกันประโยคเหล่านี้ได้แก่คำนาม คำกริยา (ยกเว้น Auxiliary Verbs) , คำคุณศัพท์และคำกริยา
วิเศษณ์

2. คำที่ไม่มีความหมายแน่นอนในตัวเอง (Function Words) เป็นคำที่เปลี่ยนความหมายไป ตามโครงสร้าง คำเหล่านี้
คือ Articles , Prepositions , Personal Pronouns , Possessive Adjectives , Demonstratives , Relative pronouns ,
Conjunctions , Auxiliary Verbs, One หรือ Ones ที่ใช้แทน นาม และสุร พงษ์ทองเจริญ (2526: 149)

ได้แบ่งประเภทคำศัพท์ออกเป็น 2 ประเภท คือ

1. Active Vocabulary คือคำศัพท์ที่นักเรียนควรใช้เป็นและใช้ได้อย่างถูกต้อง คำศัพท์ เหล่านี้ใช้มากในการฟัง พูด
อ่านและเขียน เช่น คำว่า important , necessary , consist เป็นต้น สำหรับการเขียนคำศัพท์ประเภทนี้ครูจะต้องฝึก
บ่อยๆ ซ้ำๆ จนนักเรียนสามารถนำไปใช้ได้ถูกต้อง

2. Passive Vocabulary คือ คำศัพท์ที่ควรจะต้องสอนให้รู้แต่ความหมายและการออกเสียง เท่านั้น ไม่จำเป็นต้องฝึก
คำศัพท์ประเภทนี้ เช่น คำว่า elaborate, fascination แต่หากเรียนใน ระดับสูงขึ้น คำศัพท์เหล่านี้อาจกลายเป็นคำศัพท์
ประเภท Active Vocabulary ได้

ดังนั้นอาจสรุปได้ว่า คำศัพท์ หมายถึง คำที่มีความหมาย ซึ่งอาจแบ่งได้ 2 ประเภทคือ คำศัพท์ที่มีความหมายในตนเองอย่างแน่นอน และคำศัพท์ที่ไม่มีความหมายแน่นอน โดยจะขึ้นอยู่กับโครงสร้างหลักการเลือกคำศัพท์เพื่อนำมาสอนเป็นกรณี

วิลเลียม (ตริยาภรณ์สาเลศรัมย์. 2549: 26; อ้างอิงจาก William. 1965: 176-187) ผู้เชี่ยวชาญทางด้านภาษาได้กล่าวถึงการเลือกคำศัพท์ว่า เนื่องจากภาษาต่างประเทศที่เรียนกันอยู่นี้เป็น การเรียนจากตำราซึ่งไม่ใช่สถานการณ์จริงเหมือนภาษาแม่จึงต้องมีการเลือกคำศัพท์จากหนังสือต่างๆ โดยมีหลักเกณฑ์ดังนี้คือ

1. เลือกจากตัวอย่างที่ผู้เรียนอ่านหรือได้ยิน โดยนับคำที่ปรากฏบ่อยที่สุดหรือมีความถี่ในการใช้มากแล้วคัดเลือกคำนั้นมาสอนเพราะจะทำให้ผู้เรียนจำได้มากกว่าคำที่ปรากฏน้อย
2. จำนวนตัวอย่างที่ปรากฏคำควรจะมาจากหนังสือหรือตำราหลายๆ จะทำให้บัญชีความถี่นั้นมีค่ามากยิ่งขึ้น
3. คำศัพท์ที่มีความถี่ต่ำแต่จำเป็นสำหรับสถานการณ์หนึ่งควรจะนำมาสอนนักเรียนด้วยถึงแม้จะไม่ใช่คำที่ปรากฏบ่อยเช่น คำว่า Blackboard เป็นต้น
4. คำศัพท์คำหนึ่งอาจครอบคลุมไปได้หลายความหมายหรือหลายๆคำ คำที่สามารถครอบคลุมความหมายของคำได้มากกว่าจะได้รับการพิจารณาเลือกก่อน
5. การเลือกคำศัพท์ต้องคำนึงถึงคำที่สามารถเรียนรู้ได้ง่าย ซึ่งมีองค์ประกอบอื่นๆ ที่เกี่ยวข้องคือ
 - 5.1 คำศัพท์บางคำที่ได้รับการเลือกเพราะมีความเหมือนภาษาเดิมของผู้เรียนทำให้จำได้ง่ายขึ้น
 - 5.2 คำศัพท์บางคำสามารถเข้าใจความหมายได้ง่ายจึงควรเลือกคำที่มีความหมายที่ชัดเจน
 - 5.3 การเลือกคำศัพท์ต้องคำนึงถึงความสั้นและสามารถจำได้ง่ายหรือออกเสียงได้ง่าย
 - 5.4 คำศัพท์ที่มีรูปแบบ (Pattern) ที่สม่ำเสมอจะได้รับการเลือกมากกว่าคำที่มีรูปแบบที่ไม่แน่นอน
 - 5.5 คำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยเรียนผ่านมาแล้วเมื่อมาผสมเป็นคำใหม่ทำให้ง่ายต่อการเข้าใจและการจำ ดังนั้นสรุปได้ว่าการเลือกคำศัพท์ที่จะนำมาสอนผู้เรียนนั้นควรเป็นคำศัพท์ที่ผู้เรียนเคยได้ยิน หรือจะต้องได้ใช้บ่อย หรือเป็นคำที่มีความจำเป็นสำหรับสถานการณ์ต่างๆ ในชีวิตประจำวันของผู้เรียน

1.2 ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษ

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้ สมพร เชื้อพันธ์ (2547, หน้า 53) สรุปว่า

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆ ของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝน หรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ พิมพันธ์ุ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2548, หน้า 125) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน ปราณี กองจินดา (2549, หน้า 42) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จ ที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน ดังนั้นจึงสรุปได้ว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้าน จิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นความสามารถของนักเรียนในด้านต่างๆ ซึ่งเกิดจากนักเรียนได้รับประสบการณ์จากกระบวนการเรียนการสอนของครู โดยครูต้องศึกษาแนวทางในการวัดและประเมินผล การสร้างเครื่องมือวัดให้มีคุณภาพนั้น ได้มีผู้ให้ความหมายของผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ดังนี้

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) สรุปว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาคณิตศาสตร์ หมายถึงความสามารถ ความสำเร็จและสมรรถภาพด้านต่างๆของผู้เรียนที่ได้จากการเรียนรู้ อันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน การฝึกฝนหรือประสบการณ์ของแต่ละบุคคลซึ่งสามารถวัดได้จากการทดสอบด้วยวิธีการต่างๆ

พิมพันธ์ุ เดชะคุปต์ และพะเยาว์ ยินดีสุข (2548) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนหมายถึงขนาดของความสำเร็จที่ได้จากกระบวนการเรียนการสอน

ปราณี กองจินดา (2549) กล่าวว่า ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ความสามารถหรือผลสำเร็จที่ได้รับจากกิจกรรมการเรียนการสอนเป็นการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมและประสบการณ์เรียนรู้ทางด้านพุทธิพิสัย จิตพิสัย และทักษะพิสัย และยังได้จำแนกผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนไว้ตามลักษณะของวัตถุประสงค์ของการเรียนการสอนที่แตกต่างกัน

มหาวิทยาลัยสุโขทัยธรรมมาธิราช (2546) ให้ความหมายว่า การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นการวัดความสำเร็จทางการเรียน หรือวัดประสบการณ์ทางการเรียนที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอน โดยวัดตามจุดมุ่งหมายของการสอนหรือวัดผลสำเร็จจากการศึกษาอบรมในโปรแกรมต่าง ๆ

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ให้คำจำกัดความผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนว่า คือคุณลักษณะ รวมถึงความรู้ความสามารถของบุคคลอันเป็นผลมาจากการเรียนการสอน หรือ มวลประสบการณ์ทั้งปวงที่บุคคลได้รับจากการ

เรียนการสอน ทำให้บุคคลเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรมในด้านต่างๆ ของสมรรถภาพทางสมอง ซึ่งมีจุดมุ่งหมาย เพื่อเป็นการตรวจสอบระดับความสามารถสมองของบุคคลว่าเรียนแล้วรู้อะไรบ้าง และมีความสามารถด้านใดมากน้อยเท่าไร ตลอดจนผลที่เกิดขึ้นจากการเรียนการฝึกฝนหรือประสบการณ์ต่างๆ ทั้งในโรงเรียน ที่บ้าน และสิ่งแวดล้อมอื่นๆ รวมทั้งความรู้สึก ค่านิยม จริยธรรมต่างๆ ก็เป็นผลมาจากการฝึกฝนด้วย

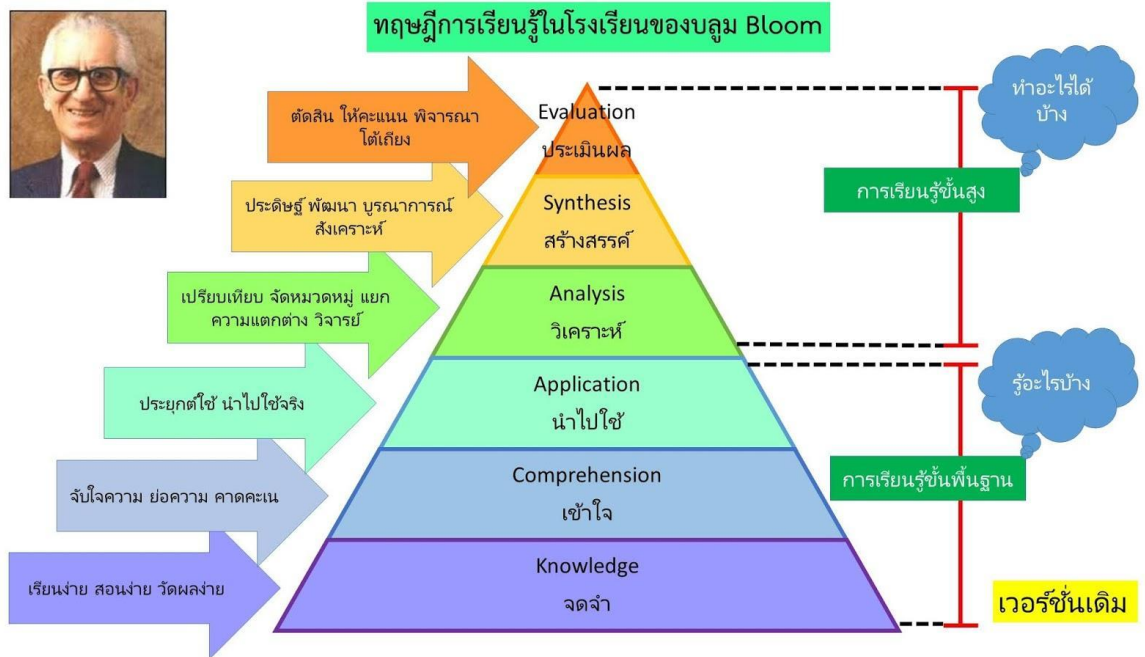
ดังนั้นจึงสรุปได้ว่าผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึง ผลที่เกิดจากกระบวนการเรียนการสอนที่จะทำให้ นักเรียนเกิดการเปลี่ยนแปลงพฤติกรรม และสามารถวัดได้โดยการแสดงออกมาทั้ง 3 ด้าน คือ ด้านพุทธิพิสัย ด้านจิตพิสัย และด้านทักษะพิสัย

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

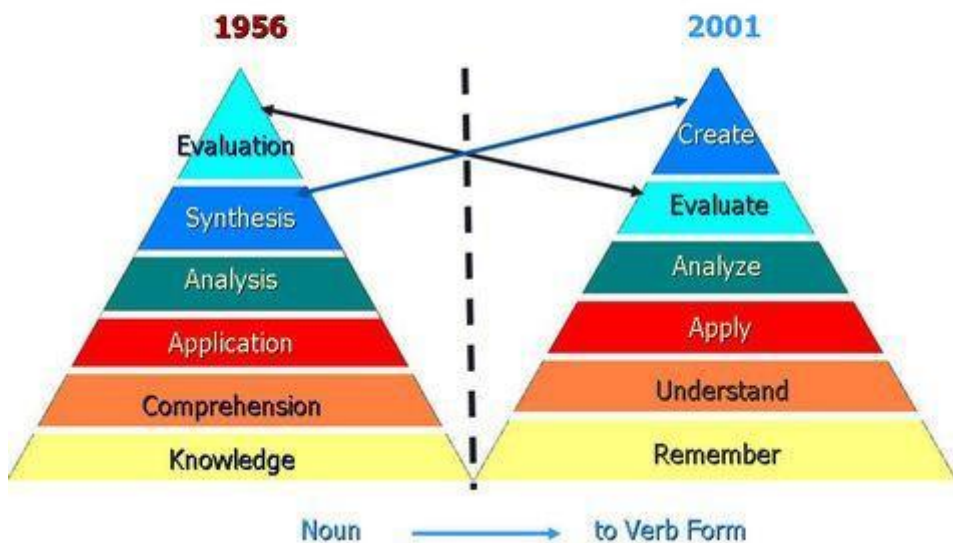
การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนมีความจำเป็นต่อการเรียนการสอน หรือการตัดสินผลการเรียน เพราะเป็นการวัดระดับความสามารถในการเรียนรู้ของบุคคลหลังจากที่ได้รับการฝึกฝน โดยอาศัยเครื่องมือประเภทแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ซึ่งเป็นเครื่องมือที่นิยมมากที่สุด

การวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนตามแนวคิดของ Bloom (1982) ถือว่าสิ่งใดก็ตาม ที่มีปริมาณอยู่จริงสิ่งนั้นสามารถวัดได้ ผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนที่อยู่ภายใต้กรอบแนวคิดดังกล่าว ซึ่งผลการวัดจะเป็นประโยชน์ในลักษณะทราบและประเมินระดับความรู้ ทักษะและเจตคติของนักเรียน และระดับความรู้ความสามารถตามแนวคิดของ Bloom มี 6 ระดับ ดังนี้

- 1) ความจำ คือ สามารถจำเรื่องต่าง ๆ ได้ เช่น คำจำกัดความสูตรต่าง ๆ วิธีการ เช่น นักเรียนสามารถบอกชื่อสารอาหาร 5 ชนิดได้ นักเรียนสามารถบอกชื่อธาตุที่เป็นองค์ประกอบของโปรตีนได้ครบถ้วน
- 2) ความเข้าใจ คือ สามารถแปลความ ขยายความ และสรุปใจความสำคัญได้
- 3) การนำไปใช้ คือ สามารถนำความรู้ ซึ่งเป็นหลักการ ทฤษฎี ฯลฯ ไปใช้ในสถานการณ์ที่ต่างออกไปได้
- 4) การวิเคราะห์ คือ สามารถแยกแยะข้อมูลและปัญหาต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อยเช่น วิเคราะห์องค์ประกอบความสัมพันธ์ หลักการดำเนินการ
- 5) การสังเคราะห์ คือ สามารถนำองค์ประกอบ หรือส่วนต่าง ๆ เข้ามารวมกันเป็นหมวดหมู่อย่างมีความหมาย
- 6) การประเมินค่า คือ สามารถพิจารณาและตัดสินจากข้อมูล คุณค่าของ หลักการโดยใช้มาตรการที่ผู้อื่นกำหนดไว้หรือตัวเองกำหนดขึ้น

Changes to Bloom's

เยาเวดี วิบูลย์ศรี (2540) ได้กล่าวถึงข้อตกลงเบื้องต้นที่ควรคำนึงถึงในการสร้างแบบทดสอบผลสัมฤทธิ์ไว้ดังนี้

1) เนื้อหา หรือทักษะภายในขอบเขตที่ครอบคลุมในแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์นั้น จะต้องสามารถจำกัคอยู่ในรูปของพฤติกรรม ซึ่งมีความเฉพาะเจาะจงในลักษณะที่จะสื่อสารไปยังบุคคลอื่นได้ ถ้าเป้าหมายทางการศึกษาไม่สามารถจำกัคอยู่ในรูปของพฤติกรรมแล้ว ย่อมไม่สามารถที่จะวัดได้ในลักษณะของผลสัมฤทธิ์ได้อย่างชัดเจน

2) ผลผลิตที่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วัดนั้น จะต้องเป็นผลผลิตเฉพาะที่เกิดขึ้นจากการเรียนการสอนตามวัตถุประสงค์ที่ต้องการเท่านั้น จะวัดผลผลิตผลอย่างอื่นไม่ได้

3) ผลสัมฤทธิ์หรือความรู้ต่าง ๆ ที่แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์วัดได้นั้น ถ้าจะนำไปเปรียบเทียบกับกันแล้ว ผู้เข้าสอบทุกคนจะต้องมีโอกาสดูเรียนรู้ในเรื่องนั้น ๆ เท่าเทียมกัน

แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

สมบุรณ์ ดันยะ (2545) ได้ให้ความหมายว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้สำหรับวัดพฤติกรรมทางสมองของผู้เรียนว่ามีความรู้ ความสามารถในการ เรื่องที่เรียนรู้อยู่แล้ว หรือได้รับการฝึกฝนอบรมมาแล้วมากน้อยเพียงใด ส่วน พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2544) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนเป็นแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่ผู้เรียนได้เรียนรู้อยู่แล้ว ว่า บรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

พิชิต ฤทธิ์จรูญ (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ ทักษะ และความสามารถทางวิชาการที่นักเรียนได้เรียนรู้อยู่แล้วว่าบรรลุผลสำเร็จตามจุดประสงค์ที่กำหนดไว้เพียงใด

สิริพร ทิพย์คง (2545) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงชุดคำถามที่มุ่งวัดพฤติกรรมการเรียนของนักเรียนว่ามีความรู้ ทักษะ และสมรรถภาพด้านสมองด้านต่างๆ ในเรื่องที่เรียนรู้อยู่แล้วมากน้อยเพียงใด

สมพร เชื้อพันธ์ (2547) กล่าวว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน หมายถึงแบบทดสอบหรือชุดของข้อสอบที่ใช้วัดความสำเร็จหรือความสามารถในการทำกิจกรรมการเรียนรู้ของนักเรียนที่เป็นผลมาจากการจัดกิจกรรมการเรียนการสอนของครูผู้สอนว่าผ่านจุดประสงค์การเรียนรู้ที่ตั้งไว้เพียงใด

ดังนั้นสรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน คือแบบทดสอบที่ใช้วัดความรู้ และทักษะความสามารถจากการเรียนรู้ในอดีตหรือในสภาพปัจจุบันของแต่ละบุคคล

ประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

ไพโรจน์ คะเชนทร์ (2556) ได้จัดประเภทของแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งออกเป็น 2 ประเภท คือแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเอง (Teacher made tests) และแบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) ซึ่งทั้ง 2 ประเภทจะถามเนื้อหาเหมือนกัน คือถามสิ่งที่ผู้เรียนได้รับจากการเรียนการสอนซึ่งจัดกลุ่มพฤติกรรมได้ 6 ประเภท คือ ความรู้ ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมิน

1. แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเป็นแบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้นเองเพื่อใช้ในการทดสอบผู้เรียนในชั้นเรียน แบ่งเป็น 2 ประเภท คือ

1.1 แบบทดสอบปรนัย (Objective tests) ได้แก่ แบบถูก – ผิด (True-false) แบบจับคู่ (Matching) แบบเติมคำให้สมบูรณ์ (Completion) หรือแบบคำตอบสั้น (Short answer) และแบบเลือกตอบ (Multiple choice)

1.2 แบบอัตนัย (Essay tests) ได้แก่ แบบจำกัดคำตอบ (Restricted response items) และแบบไม่จำกัดคำตอบ หรือ ตอบอย่างเสรี (Extended response items)

2. แบบทดสอบมาตรฐาน (Standardized tests) เป็นแบบทดสอบที่สร้าง โดยผู้เชี่ยวชาญที่มีความรู้ในเนื้อหา และมีทักษะการสร้างแบบทดสอบ มีการวิเคราะห์หาคุณภาพของแบบทดสอบ มีค่าชี้แจงเกี่ยวกับการดำเนินการสอบ การให้คะแนนและการแปลผล มีความเป็นปรนัย (Objective) มีความเที่ยงตรง (Validity) และความเชื่อมั่น (Reliability) แบบทดสอบมาตรฐาน ได้แก่ California Achievement Test, Iowa Test of Basic Skills, Stanford Achievement Test และ the Metropolitan Achievement tests เป็นต้น

ส่วนพวงรัตน์ ทวีรัตน์ (2543) ได้จัดประเภทแบบทดสอบไว้ 3 ประเภท ดังนี้

3. แบบปากเปล่า เป็นการทดสอบที่อาศัยการซักถามเป็นรายบุคคล ใช้ได้ผลดีถ้ามีผู้เข้าสอบจำนวนน้อย เพราะต้องใช้เวลามาก ถามได้ละเอียด เพราะสามารถโต้ตอบกันได้

4. แบบเขียนตอบ เป็นการทดสอบที่เปลี่ยนแปลงมาจากการสอบแบบปากเปล่า เนื่องจากจำนวนผู้เข้าสอบมากและมีจำนวนจำกัด แบ่งได้เป็น 2 แบบ คือ

1. แบบความเรียง หรืออัตนัย เป็นการสอบที่ให้ผู้ตอบได้รวบรวมเรียบเรียงคำพูดของตนเองในการแสดงทัศนคติ ความรู้สึก และความคิดได้อย่างอิสระภายใต้หัวข้อที่กำหนดให้ เป็นข้อสอบที่สามารถ วัดพฤติกรรมด้านการสังเคราะห์ได้อย่างดี แต่มีข้อเสียที่การให้คะแนน ซึ่งอาจไม่เที่ยงตรง ทำให้มีความเป็นปรนัยได้ยาก

2. แบบจำกัดคำตอบ เป็นข้อสอบ ที่มีคำตอบถูกใดเงื่อนไขที่กำหนดให้อย่างจำกัด ข้อสอบแบบนี้แบ่งออกเป็น 4 แบบ คือ แบบถูกผิด แบบเติมคำ แบบจับคู่ และแบบเลือกตอบ

5. แบบปฏิบัติ เป็นการทดสอบที่ผู้สอบได้แสดงพฤติกรรมออกมาโดยการกระทำหรือลงมือปฏิบัติจริงๆ เช่น การทดสอบทางดนตรี ช่างกล พลศึกษา เป็นต้น

สรุปได้ว่า แบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน แบ่งได้ 2 ประเภท คือ แบบทดสอบมาตรฐาน ซึ่งสร้างจากผู้เชี่ยวชาญด้านเนื้อหาและด้านวัดผลการศึกษา มีการหาคุณภาพเป็นอย่างดี ส่วนอีกประเภทหนึ่ง คือ แบบทดสอบที่ครูสร้างขึ้น เพื่อใช้ในการทดสอบในชั้นเรียน ในการออกแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

คำศัพท์เพื่อการสื่อสาร ผู้วิจัยได้เลือกแบบทดสอบที่ผู้วิจัยสร้างขึ้น แบบปฏิบัติ ในการวัดความสามารถในการนำคำศัพท์ไปใช้ในการสื่อสารด้านการการพูดและการเขียน และเลือกแบบทดสอบแบบเขียนตอบที่จำกัดคำตอบโดยการเลือกตอบจากตัวเลือกที่กำหนดให้ ในการวัดความรู้ความเข้าใจความหมายของคำศัพท์ และการนำคำศัพท์ไปใช้ในการฟังและการอ่าน

การวางแผนการสร้างและการเลือกชนิดของแบบทดสอบให้เหมาะสมกับเนื้อหา

ในการสร้างแบบทดสอบให้ครอบคลุมเนื้อหาและสามารถวัดพฤติกรรมได้เหมาะสมกับเนื้อหา ควรมีการสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตร (Developing the table of specifications) เพื่อเป็นแนวทางในการสร้างเหมือนกับการเขียนแบบสร้างบ้าน ที่เรียกกันว่า Test blueprint ตารางวิเคราะห์หลักสูตรประกอบด้วยหัวข้อเนื้อหา และวัตถุประสงค์การเรียนรู้กับพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด

การสร้างตารางวิเคราะห์หลักสูตรเริ่มที่การสร้างตาราง 2 มิติ คือแนวดังเป็นพฤติกรรมที่ต้องการจะวัด ประกอบด้วย ความจำ ความเข้าใจ การนำไปใช้ การวิเคราะห์ การสังเคราะห์ และการประเมินค่า ส่วนแนวนอนเป็นหัวข้อเนื้อหาหรือวัตถุประสงค์การเรียนรู้ ซึ่งขึ้นอยู่กับเนื้อหาและ/หรือวัตถุประสงค์ของวิชานั้น จากนั้นจึงกำหนดน้ำหนักของเนื้อหา พิจารณาจากความสำคัญของเนื้อหานั้นๆ โดยอาจกำหนดน้ำหนักเป็นร้อยละ พร้อมกับกำหนดพฤติกรรมที่ต้องการจะวัดและกำหนดความสำคัญ โดยพิจารณาจากจุดประสงค์การเรียนรู้ควบคู่ไปกับเนื้อหา สุดท้ายจึงกำหนดแบบทดสอบที่จะใช้วัด เช่น แบบถูกผิด แบบจับคู่ แบบเติมคำ แบบเลือกตอบ หรือแบบอัตนัย เป็นต้น

ความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้

จุดประสงค์การเรียนรู้ คือ ข้อความที่ระบุคุณลักษณะการเรียนรู้และความสามารถที่ครูต้องการให้เกิดขึ้นกับนักเรียน หลังจากทีนักเรียนได้ผ่านกิจกรรมการเรียนการสอนในเรื่อง หรือบทหนึ่งๆแล้ว

ความสำคัญของจุดประสงค์การเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนรู้ เป็นจุดหมายปลายทางของการเรียนการสอนที่ได้แนวทางมาจากความคิดรวบยอดการเรียนการสอน ดังนั้นจุดประสงค์การเรียนการสอนจึงมีความสำคัญต่อการจัดการเรียนการสอน

ลักษณะของจุดประสงค์การเรียนการสอน

จุดประสงค์การเรียนการสอนแบ่งได้ 2 ระดับ คือ

1. จุดประสงค์ทั่วไป

เป็นจุดประสงค์ที่มีความหมายกว้างไม่เฉพาะเจาะจง ได้แก่ จุดประสงค์การเขียนหลักสูตร จุดประสงค์ของแผนการศึกษาชาติ ซึ่งมีคำที่เรียกแตกต่างกันออกไป เช่น จุดมุ่งหมาย ความมุ่งหมาย จุดหมาย วัตถุประสงค์ และผลการเรียนรู้ที่คาดหวัง

ตัวอย่างจุดประสงค์ของหลักสูตร

1. เพื่อให้มีนิสัยใฝ่หาความรู้และมีความคิดสร้างสรรค์
 2. เพื่อให้มีความรู้ความเข้าใจและเห็นคุณค่าในศิลปวัฒนธรรม
 3. เพื่อปลูกฝังให้มีความภาคภูมิใจในความเป็นไทย
2. จุดประสงค์เฉพาะ

เป็นจุดประสงค์ที่มีความหมายเฉพาะเจาะจง และเป็นจุดประสงค์ที่ตั้งขึ้น เพื่อแสดงให้เห็นอย่างชัดเจน ตรวจสอบได้ ตัวอย่างเช่น

1. นักเรียนสามารถอธิบายถึงข้อควรปฏิบัติในการฟังและพูดในโอกาสต่างๆได้
2. นักเรียนสามารถเขียนแผนภูมิแท่งได้
3. นักเรียนสามารถบอกได้ว่าอาหารชนิดใดอยู่ในหมวดหมู่ใดได้ถูกต้อง ๘ ชนิด

จุดประสงค์เฉพาะจะชี้ให้เห็นสิ่งที่ต้องการจากการศึกษาอย่างเฉพาะเจาะจงและเกี่ยวข้องกับเนื้อหาวิชาโดยตรง

จุดประสงค์การเรียนการสอนนอกจากจะแบ่งเป็น 2 ระดับแล้วดังกล่าวแล้วยังแบ่งตามลักษณะการเรียนรู้ได้ 3 ด้านดังนี้

พุทธิพิสัย

เป็นจุดประสงค์ทางการศึกษาที่เกี่ยวกับการเรียนรู้ทางด้านปัญญา คือ ความรู้ความเข้าใจ การใช้ความคิด แบ่งได้ออกเป็น 6 ระดับ คือ

1. ความรู้ หมายถึง ความสามารถในการจำเนื้อหาความรู้ และระลึกได้เมื่อต้องการนำมาใช้ ความรู้ที่เกี่ยวกับวิธีการ และความรู้เกี่ยวกับหลักการ เช่น

-นักเรียนสามารถบอกคำแปลของเครื่องหมายได้

-นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ถูกต้อง

2. ความเข้าใจ เป็นความสามารถในการจับใจความสำคัญของสื่อได้ และสามารถแสดงออกมาในรูปของการแปลความ ตีความ คาคะเน ขยายความ หรือ การกระทำอื่น ๆ เช่น

- นักเรียนสามารถเขียนสรุปจากโจทย์ที่กำหนดไว้อย่างถูกต้อง
- นักเรียนสามารถอธิบายความหมายของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้ถูกต้อง

3. การนำความรู้ไปใช้หมายถึง การนำเอาเนื้อหาสาระ หลักการ ความคิดรวบยอด เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถนำความรู้ ประสบการณ์ไปใช้ในการแก้ปัญหาในสถานการณ์ต่าง ๆ ได้ ซึ่งจะต้องอาศัยความรู้ความเข้าใจ จึงจะสามารถนำไปใช้ได้ เช่น

- นำหลักของการใช้ภาษาไทยไปใช้สื่อความหมายในชีวิตประจำวันได้ถูกต้องและเหมาะสม
- นักเรียนสามารถเสนอความคิดในการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้

4. การวิเคราะห์ เป็นขั้นที่ผู้เรียนสามารถคิด หรือ แยกแยะเรื่องราวสิ่งต่าง ๆ ออกเป็นส่วนย่อย เป็นองค์ประกอบที่สำคัญได้ และมองเห็นความสัมพันธ์ของส่วนที่เกี่ยวข้องกัน ความสามารถในการวิเคราะห์จะแตกต่างกันไปแล้วแต่ความคิดของแต่ละคนซึ่งนักเรียนจะสามารถวิเคราะห์เนื้อหาสาระได้ก็ต่อเมื่อนักเรียนเข้าใจเนื้อหาสาระที่เรียนมาแล้ว เช่น

- นักเรียนสามารถแยกองค์ประกอบของหลักสูตรได้
- นักเรียนสามารถจำแนกวิธีของการอนุรักษ์ทรัพยากรธรรมชาติได้

5. การสังเคราะห์ หมายถึง ความสามารถที่จะนำองค์ประกอบส่วนย่อยๆ เข้ามารวมกันเพื่อให้เป็นภาพที่สมบูรณ์เกิดความกระจ่างใสในสิ่งเหล่านั้น เช่น

- หลังจากที่ถูกให้ตัวอย่าง 5 ตัวอย่างเรื่องการหาร นักเรียนสามารถสรุปได้ว่าการหารคือการหักออกทีละเท่าๆ กัน

6. การประเมินค่า หมายถึง ความสามารถในการพิจารณาตัดสินคุณค่าของสิ่งต่างๆ โดยที่ผู้ตัดสินกำหนดเกณฑ์ขึ้นมาเอง หรือเกณฑ์ที่ผู้อื่นกำหนดขึ้น เช่น

- หลังจากที่ย่านบทความแล้วนักเรียนสามารถวิจารณ์ความรู้สึกของผู้เขียนได้

จิตพิสัย

จิตพิสัยเป็นอารมณ์ หรือ ความรู้สึกของแต่ละบุคคล ที่ได้แสดงออกมา ทั้งด้านการกระทำ การแสดงความคิดเห็น เจตคติ ค่านิยมและคุณธรรมกระบวนกาเกิดขึ้นภายในเหล่านี้จะเกิดตามลำดับขั้นตอนต่อไปนี้

1.การรับถือการที่นักเรียนได้รับประสบการณ์จากสิ่งแวดล้อม เช่น นักเรียนยอมรับความแตกต่างทางวัฒนธรรมในสังคม

2.การตอบสนอง คือ การมีปฏิกิริยาโต้ตอบกับสิ่งแวดล้อมที่รับเข้ามาด้วยความเต็มใจ เช่น นักเรียนได้แสดงความคิดเห็นเพิ่มเติมในเรื่องที่ครูบรรยาย

3.การเห็นคุณค่า เป็นสิ่งที่เกิดขึ้นภายหลังจากที่ได้รับรู้สิ่งแวดล้อมและมีปฏิกิริยาโต้ตอบสังเกตได้จากพฤติกรรมที่ยอมรับค่านิยมใดนิยมหนึ่ง เช่น

-นักเรียนแสดงความสนใจในวัฒนธรรมโดยติดตามอ่านหนังสือเกี่ยวกับวัฒนธรรมอย่างสม่ำเสมอ

4.การจัดรวบรวม เป็นการคิดพิจารณา และรวบรวมค่านิยมให้เป็นระบบค่านิยม เช่น

-นักเรียนสามารถจัดโครงสร้างของวัฒนธรรมได้

5.การพิจารณาคุณลักษณะจากค่านิยม เป็นเรื่องความประพฤติ คุณสมบัติ คุณลักษณะของแต่ละบุคคลที่เป็นผลของความรู้สึกร เช่น

-นักเรียนสามารถสร้างค่านิยมต่อวัฒนธรรมได้

ทักษะพิสัย

จุดประสงค์เกี่ยวกับทักษะในการเคลื่อนไหว และใช้อวัยวะต่างๆของร่างกาย มีลำดับการพัฒนา ทักษะดังนี้
การเลียนแบบเป็นการทำตามตัวอย่างที่ครูให้ หรือดูของจริง เช่น นักเรียนวาดภาพเหมือนตัวอย่าง
การทำตามคำบอก เป็นการทำตามคำสั่งของครูโดยไม่มีตัวอย่างให้ดู เช่น นักเรียนวาดภาพสิ่งที่ครูบอกชื่อได้

การทำอย่างถูกต้องและเหมาะสม เป็นการทำโดยอาศัยความรู้ที่เคยทำมาก่อนแล้วเพิ่มเติม เช่น นักเรียนสามารถออกแบบภาพได้

การทำได้ถูกต้องหลายรูปแบบ เป็นการทำเรื่องที่คล้ายๆกันและแยกแยะรูปแบบได้เช่น นักเรียนสามารถวาดภาพสิ่งที่มีชีวิตได้หลายประเภท

การทำอย่างเป็นธรรมชาติ เป็นการทำที่เกิดจากความรู้ ความชำนาญ และเสร็จได้ในเวลาอันรวดเร็ว เช่น นักเรียนสามารถวาดรูปภาพได้ถูกวิธีและรวดเร็ว

จุดประสงค์เฉพาะมีบทบาทที่สำคัญต่อการเรียนการสอน คือ จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

การกำหนดจุดประสงค์เชิงพฤติกรรมที่ชัดเจนทำให้ครูสามารถ

-หาวิธีการสอนได้เหมาะสม

-หาวิธีการสอนได้อย่างเหมาะสม

-เลือกสื่อการเรียนการสอนได้สอดคล้องกับเนื้อหาสาระที่จะเรียน

-จัดกิจกรรมการเรียนการสอนได้เหมาะสม

-เตรียมการวัดผลและประเมินผลได้เหมาะสม

-ทำให้การสอนบรรลุจุดประสงค์ที่ตั้งไว้

ความหมาย

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมเป็นจุดประสงค์การศึกษาที่บ่งบอกถึงการกระทำของนักเรียนอย่างชัดเจนว่านักเรียนสามารถทำอะไรได้บ้าง หลังจากที่ได้เรียน บทเรียนนั้นๆ ไปแล้ว

องค์ประกอบ

จุดประสงค์เชิงพฤติกรรมประกอบด้วยองค์ประกอบ 3 ส่วน

1.สถานการณ์ที่ครูตั้งขึ้น เพื่อให้ให้นักเรียนแสดงพฤติกรรมออกมา มักใช้คำว่า กำหนดให้...., ภายหลังจากที่....., ถ้ามี....., เมื่อ...

2.พฤติกรรมของนักเรียนที่ครูคาดหวังให้แสดงออกมา ซึ่งเป็นพฤติกรรมที่สามารถสังเกตได้ ได้แก่ อธิบาย บรรยาย บอก วาด เขียน ชี้ คำนวน ตอบ ท่อง เปรียบเทียบ สร้าง รายงาน ฯลฯ

คำที่ไม่ควรใช้ในจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม ได้แก่ รู้เข้าใจ วาบซึ่ง ตระหนัก จินตนาการ ฯลฯ

3.เกณฑ์ระดับความสามารถของพฤติกรรมที่นักเรียนแสดงออก มักใช้คำว่า ได้ ถูกต้อง ถูกหมด ได้ทุกข้อ

ตัวอย่างจุดประสงค์เชิงพฤติกรรม

1.เมื่อกำหนดโจทย์เลขเศษส่วนให้ 10 ข้อ นักเรียนสามารถทำได้ถูกต้องอย่างน้อย 8 ข้อ

2.เมื่อนำแผนมาให้ให้นักเรียนดู นักเรียนสามารถบอกชื่อเครื่องหมายในแผนที่ได้อย่างน้อย 5 ชื่อ

3.เมื่อนำชื่อสัตว์ต่างๆมาติดบนกระดานดำ นักเรียนสามารถแยกชื่อสัตว์ที่เลี้ยงไว้ใช้งานได้ถูกต้อง

4.จากการสังเกตจากดวงอาทิตย์ นักเรียนสามารถชี้ทิศทั้งสี่ทิศได้

สรุปความหมายของจุดประสงค์การเรียนรู้ คือ เพื่อให้มีความรู้ ความเข้าใจในวิชาที่เรียน ข้อมูลที่ปรากฏในสิ่งแวดล้อม สามารถคิดอย่างมีเหตุผล และใช้เหตุผลในการแสดงความคิดเห็นอย่างมีระเบียบ ชัดเจนและรัดกุม เพื่อให้มีทักษะในการเรียนเพิ่มขึ้น เพื่อให้เห็นประโยชน์ของวิชาคณิตศาสตร์ทั้งที่มีต่อชีวิตประจำวัน และเป็นเครื่องมือแสวงหาความรู้ เพื่อให้สามารถนำความรู้ ความเข้าใจ และทักษะทางคณิตศาสตร์ไปใช้ในชีวิตประจำวัน และเป็นพื้นฐานในการศึกษาคณิตศาสตร์และวิชาอื่นๆ ที่อาศัยความเชื่อมโยงของวิชา และยังสามารถเพิ่มทักษะการเรียนรู้ให้นักเรียนได้เป็นอย่างดี

1.3 การอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบทังค์ทวิสเตอร์ (Tongue Twister)

คำว่า tongue twisters ประกอบด้วย tongue แปลว่า ลิ้น กับ twisters ซึ่งมาจากคำว่า twist แปลว่า บิด เพราะฉะนั้นถ้าแปลตรงๆ ตามนี้ก็จะได้ว่า สิ่งที่ทำให้ลิ้นบิดเบี้ยว หรือจริงๆ ก็คือเจ้าสิ่งนี้นั้นทำให้ลิ้นของเราอ่อน ไม่แข็งแรงดังนั้นเองครับ รู้หรือเปล่าว่าในภาษาไทยก็มี tongue twisters นะครับ เช่น “ยักษ์ใหญ่ไล่อยักษ์เล็ก” หรือ “เข้าฟาดผัดผัก เย็นฟาดผักผัด” เรามักจะเล่นกับเพื่อนๆ โดยการพูดประโยคเหล่านี้ให้เร็วที่สุดโดยไม่ให้มีคำใดผิดเพี้ยน

ในภาษาอังกฤษก็เช่นกัน มีประโยคให้เล่นแบบเดียวกันนี้มากมายซึ่งก็คิดค้นโดยเจ้าของภาษาเองนั่นแหละครับ สำหรับเจ้าของภาษา ประโยคเหล่านี้มีเอาไว้เล่นกันสนุกๆ จำๆ แต่สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษอย่างเรา ถือว่าเป็นประโยชน์อย่างมากในการที่จะให้เราพูดภาษาอังกฤษได้คล่องขึ้น ด้านล่างนี้คือตัวอย่าง tongue twisters ในภาษาอังกฤษที่ผู้เขียนสุ่มมาให้ 8 ประโยค

1. How can a clam cram in a clean cream can?

แปลว่า “หอยดลัับเข้าไปแออัดยัดกันอยู่ในกระป๋องครีมสะอาดๆ ได้ยังงั้นกัน” เอาไว้ฝึกควบคุมการออกเสียงควบกล้ำ /kl/ กับ /kr/ ครับ

2. Send toast to ten tense stout saints' ten tall tents.

แปลว่า “เอาขนมปังอบไปส่งที่เต็นท์สูงลิบหลังของพวกนักบุญอ้วนที่ดูเคร่งเครียดลิบคน” เอาไว้ฝึกออกเสียงสลับระหว่างเสียง /s/ กับเสียง /t/ ซึ่งเป็นพยัญชนะฐานฟันทั้งคู่

3. Can you can a can as a canner can can a can?

แปลว่า “คุณสามารถอัดอาหารเข้าไปในกระป๋องในแบบเดียวกับที่พนักงานอัดอาหารใส่กระป๋องสามารถอัดอาหารเข้าไปในกระป๋องได้มัย” ฝึกออกเสียง เสียง /k/ ซึ่งเป็นพยัญชนะฐานเพดานอ่อน และยังได้ฝึกควบคุมการ

ออกเสียงสระให้ถูกต้องด้วย ในบางคำเสียงสระจะออกเต็มเสียง ส่วนบางคำเสียงสระจะกร่อนหายไปเป็นเสียง schwa

4. Six sick hicks nick six slick bricks with picks and sticks.

แปลว่า “คนบ้านนอกที่จิตไม่ปกติหกคนใช้ไม้ตอกกับแท่งไม้จิ้มฟันอิฐมันเงาหกก้อน” ใช้ฝึกการออกเสียง /s/ สลับกับเสียง /ks/

5. I wish to wish the wish you wish to wish, but if you wish the wish the witch wishes, I won't wish the wish you wish to wish.

แปลว่า “ฉันก็อยากจะขอพรตามที่เธออยากขอ แต่ถ้าเธออยากจะขอพรตามที่นางแม่มดนั้นขอ ฉันก็ไม่อยากจะขอพรตามที่เธออยากขอ” ฝึกออกเสียง sh กับ ch ครีမ်

6. If Stu chews shoes, should Stu choose the shoes he chews?

แปลว่า “ถ้าสตูดูเคี้ยวรองเท้า มันก็ควรจะเลือกรองเท้าที่มันเคี้ยวหรือเปล่า” ใช้ฝึกออกเสียง sh กับ ch อีกเช่นกันครับ

7. Santa's short suit shrunk.

แปลว่า “เสื้อสูทสั้นของซานต้าหดลง” ฝึกเสียง s กับ sh ซึ่งเป็นเสียงประเภท sibilant ทั้งคู่

8. Big purple bags were bought by the big picky people from Bilbao.

แปลว่า “กระเป๋าสีม่วงใบใหญ่ถูกพวกคนตัวใหญ่เรื่องมากที่มาจากเมืองบิลเบาซื้อไปแล้ว” เอาไว้ฝึกออกเสียง /b/ กับ /p/ ซึ่งเป็นพยัญชนะฐานริมฝีปากทั้งคู่

ประโยชน์ของการอ่าน ได้แก่

1. Peter Piper picked a peck of pickled peppers

A peck of pickled peppers Peter Piper picked

If Peter Piper picked a peck of pickled peppers

Where's the peck of pickled peppers Peter Piper picked?

(พีเทอ ไพเพอ พิกทึ เออะ เพ็คึ ออฟ พิกเคิลดึ เพพเพอตุ

เออะ เพ็คึ ออฟ พิกเคิลดึ เพพเพอตุ พีเทอ ไพเพอ พิกทึ

อิฟ เทอ ไพเพอ พิกทฺ เออะ เฟ็คุ ออฟ พิกเคิลดฺ เพพเพอส์

แวลฺ เดอะ เฟ็คุ ออฟ พิกเคิลดฺ เพพเพอส์ ฟิเทอ ไพเพอ พิกทฺ)

2. Betty Botter bought some butter

But she said the butter's bitter

If I put it in my batter, it will make my batter bitter

But a bit of better butter will make my batter better

So 'twas better Betty Botter bought a bit of better butter

(เบ็ตที บ๊อตเทอ บอธ ชัม บัทเทอร์

บัท ซี เซด เดอะ บัทเทอร์ส บิทเทอร์

อิฟ ไอ พุทฺ อิท อิน มาย แบ็ตเทอร์ อิท วิล เมคฺ มาย แบ็ตเทอร์ บิทเทอร์

บัท เออะ บิท ออฟ เบ็ตเทอร์ บัทเทอร์ วิล เมคฺ มาย แบ็ตเทอร์ เบ็ตเทอร์

โซ ทว๊สฺ เบ็ตเทอร์ เบ็ตที บ๊อตเทอ บอธ เออะ บิท ออฟ เบ็ตเทอร์ บัทเทอร์)

3. How much wood would a woodchuck chuck if a woodchuck could chuck wood?

He would chuck, he would, as much as he could, and chuck as much wood

As a woodchuck would if a woodchuck could chuck wood

(ฮาว มัช วูด วูด เออะ วูดชัค ชัคฺ อิฟฺ เออะ วูดชัค คูด ชัค วูด

ฮี วูด ชัค ฮี วูด แอส มัช แอส ฮี คูด แอนคฺ ชัค แอส มัช วูด

แอส เออะ วูดชัค วูด อิฟฺ เออะ วูดชัค คูด ชัค วูด)

4. She sells seashells by the seashore

(ชีเซลส์ ซีเซลส์ บาย เดอะ ซีชอร์)

5. How can a clam cram in a clean cream can?

(ฮาว แคน เออะ แคลม แครม อิน นะ คลีน ครีม แคน)

6. I scream, you scream, we all scream for ice cream

(ไอ สครีม ยู สครีม วี ออล สครีม ฟอร์ ไอซ์ ครีม)

7. I saw Susie sitting in a shoeshine shop

(ไอ ซอ ซูซี ซิททิง อิน นะ ชูสไชน ชอพ)

8. Susie works in a shoeshine shop. Where she shines she sits, and where she sits she shines

(ซูซี เวิร์กส อิน นะ ชูสไชน ชอพ แว ชี ไชนส ชี ซิทส แอนด แว ชี ซิทส ชี ไชนส)

9. Fuzzy Wuzzy was a bear. Fuzzy Wuzzy had no hair. Fuzzy Wuzzy wasn't fuzzy, was he?

(ฟัสซี วัซซี วอส สะ แบร์ ฟัสซี วัซซี แฮด โน แฮร์ ฟัสซี วัซซี วอสซีน ฟัสซี วอส อี)

10. Can you can a can as a canner can can a can?

(แคน ยู แคน เออะ แคน แอส สะ แคนเนอร์ แคน แคน นะ แคน)

Tongue twisters: ประโยคที่อ่านยากในภาษาอังกฤษ ประโยคหรือชุดคำศัพท์ที่ออกเสียงยากเหล่านี้ในภาษาอังกฤษเรียกว่า tongue twister เด็ก ๆ ต่างชื่นชอบการฝึกออกเสียงด้วย tongue twister มากและมักจะทำเพื่อน ๆ ว่าใครออกเสียงอย่างถูกต้องคิดต่อกันได้มากที่สุด สำหรับผู้เรียนภาษาอังกฤษ tongue twister เป็นวิธีสนุก ๆ ในการฝึกออกเสียงอย่างถูกต้อง 1 หรือ 2 เสียงในเวลาเดียวกัน ขอให้เริ่มต้นด้วยการพูดอย่างช้า ๆ หลังจากนั้นค่อย ๆ เพิ่มความเร็วขึ้น เมื่อคุณสามารถพูดติดต่อกันได้ทั้งประโยค ให้ลองท้าทายตัวเองให้มากขึ้นโดยการพยายามฝึกพูดประโยคนั้น ๆ 2-3 ครั้งติดกัน

Tongue twisters: ประโยคที่อ่านยาก	เสียงที่เน้น	ความยาก (สำหรับเจ้าของภาษา)
How much wood would a woodchuck chuck if a woodchuck could chuck wood?	wood & chuck (means: throw)	ง่าย
Peter Piper picked a peck of pickled peppers. How many pickled peppers did Peter Piper pick?	p	ง่าย
Can you can a can as a canner can can a can?	can	ง่าย

Frivolously fanciful Fannie fried fresh fish furiously	f	' ง่าย
To begin to toboggan first buy a toboggan, but don't buy too big a toboggan. Too big a toboggan is too big a toboggan to buy to begin to toboggan.	b & t	' ง่าย
She saw Sharif's shoes on the sofa. But was she so sure those were Sharif's shoes she saw?	s & sh	' ง่าย
Give papa a cup of proper coffe in a copper coffe cup.	c & p	ปานกลาง
Black background, brown background	b	ปานกลาง
Seventy-seven benevolent elephants	l & v	ปานกลาง
The chic Sikh's sixty-sixth sheep is sick	s & k	ปานกลาง
A loyal warrior will rarely worry why we rule.	l & r	ปานกลาง
A pessemistic pest exists amidst us.	s & st	ปานกลาง
Drew Dodd's dad's dog's dead.	d	ปานกลาง
Which witch switched the Swiss wristwatches?	w, s & ch	ยาก
She sells seashells by the seashore.	s & sh	ยาก

1.4 งานวิจัยที่เกี่ยวข้อง

- แนวคิดทฤษฎีเกี่ยวกับการเรียนภาษาอังกฤษ

ทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ มีผู้ตั้งทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยที่ส่งผลต่อการเรียนไว้หลายท่าน ซึ่งแต่ละท่านได้วิจัย ศึกษาและ เสนอทฤษฎีไว้แตกต่างกัน การศึกษาทฤษฎีและแนวคิดเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียน ภาษาอังกฤษ ในฐานะภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองนั้น ได้มีผู้ศึกษาไว้ดังนี้ ทฤษฎีและแนวคิดของบลูม (Bloom, 1956) ได้ทำการวิจัยและเสนอทฤษฎีเกี่ยวกับ ระบบการเรียน การสอนใน โรงเรียน โดยกล่าวถึงปัจจัยหรือองค์ประกอบที่มีผลกระทบต่อการเรียน 3 องค์ประกอบ ดังนี้

1. พฤติกรรมด้านความรู้ความคิด (Cognitive entry behaviors) หมายถึง ความสามารถ ทั้งหมดของผู้เรียน ประกอบด้วย ความถนัดและพื้นฐานความรู้เดิมของผู้เรียน

2. คุณลักษณะทางด้านจิตพิสัย (Affective entry characteristics) หมายถึง สภาพการณ์ หรือแรงจูงใจที่จะ ทำให้ผู้เรียนเกิดการเรียนรู้ใหม่ ซึ่งได้แก่ ความสนใจและเจตคติที่มีต่อ 23 เนื้อหาวิชา โรงเรียน ระบบการเรียน ความคิดเห็นเกี่ยวกับตนเองและลักษณะซึ่งเป็นคุณลักษณะ ต่าง ๆ ทางด้านจิตพิสัยซึ่งบางอย่างอาจเปลี่ยนแปลงได้ แต่บางอย่างยังคงอยู่

3. คุณภาพการสอน (Quality of instruction) ได้แก่ การได้รับคำแนะนำ การมีส่วนร่วม ในการเรียนการสอน การเสริมสร้างของครู การแก้ไขข้อผิดพลาดและรู้ผลว่าตนเองกระทำ ได้ ถูกต้องหรือไม่ ทฤษฎีและแนวคิด ของจาโคโบวิทส์ จาโคโบวิทส์ (Jakobovits, 1971, pp.103-115) ได้ศึกษาเกี่ยวกับปัจจัยในการเรียนการสอน ภาษาดังประเทศหรือภาษาที่สองและสรุปได้ว่าปัจจัย ที่ทำให้การเรียนการสอนเป็นไปอย่างมีประสิทธิภาพนั้นมี 3 ประการ คือ

1. ปัจจัยด้านการสอน ประกอบด้วยคุณภาพการสอนของครู ซึ่งขึ้นอยู่กับความรู้ ความสามารถทางภาษา และการสอนของครู โอกาสทางการเรียนรู้ของผู้เรียนซึ่งรวมทั้งเวลาที่ใช้เรียนทั้งในและนอกห้องเรียน เกณฑ์การ ประเมินผลซึ่งอาจประเมินได้จากแบบทดสอบวัดผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน

2. ปัจจัยด้านตัวผู้เรียน ประกอบด้วยความสามารถที่จะเข้าใจการสอนขึ้นอยู่กับ สติปัญญา ความสามารถ ทางภาษา ความถนัด ได้แก่ องค์ประกอบความถนัดทางการเรียนทางภาษา ความมานะบากบั่น เกิดจากแรงจูงใจใฝ่ สัมฤทธิ์เจตคติที่มีต่อครูผู้สอน ความสนใจในภาษา ที่เรียนและเจตคติต่อวัฒนธรรมต่างประเทศ ส่วนกลยุทธ์และ วิธีการเรียนประกอบด้วยสมรรถภาพ ในการรับความรู้ใหม่ สมรรถภาพในการถ่ายโอนสิ่งที่เรียนรู้ไปสู่ความรู้ใหม่ นิสัยทางการเรียน และการประเมินผลความสามารถของตนเอง 16

3. ปัจจัยด้านสังคมและวัฒนธรรมที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ภาษาดังประเทศ ได้แก่ ความ ยึดมั่นต่อภาษาของตนเอง องค์ประกอบทางภาษาศาสตร์ทางภาษาของตนเองและภาวะของวัฒนธรรมที่ปรากฏใน สังคม ทฤษฎี และแนวคิดของการ์ ดเนอร์ และแลมเบิร์ต การ์ดเนอร์ และแลมเบิร์ต (Gardner and Lambert : Gardner, 1972) ได้แบ่งปัจจัยที่มีอิทธิพลต่อการเรียนภาษาอังกฤษ ดังนี้

1. เจตคติ (Attitude) เช่น เจตคติต่อเนื้อหาวิชาที่เรียน ซึ่งเจตคติเหล่านี้ได้รับ จากการ พัฒนาสภาพแวดล้อม ทางบ้าน (home environment) ได้แก่ การได้รับการส่งเสริม และ สนับสนุน ภายในครอบครัว การได้เปรี ยบด้าน ฐานะทางเศรษฐกิจ (economic advantage) การสนับสนุน 24 ทางด้านบรรยากาศภายในครอบครัว การได้รับการส่งเสริม จากกลุ่มเพื่อน ตัวครู และวิธีการสอน ของครู จะมีบทบาทสำคัญในการก่อให้เกิดเจตคติต่าง ๆ ในตัวนักเรียน

ถ้าครู มีทักษะการสอนภาษาที่ เก่งและสามารถกระตุ้นเด็กให้เกิดอารมณ์ความรู้สึกลอยากเรียน ตลอดจนมีวิธีการสอนที่น่าสนใจจะ ช่วยให้เด็กมีเจตคติที่ดีต่อการเรียนภาษาได้ (positive attitude)

2. ความถนัดทางภาษา (Language aptitude) ความถนัดทางภาษาเป็นสิ่งที่มาแต่กำเนิด การฝึกฝนทางภาษา (Language training) นั้น ไม่มีอิทธิพลต่อความถนัดทางภาษา (Gardner)

3. การได้รับการส่งเสริมจากบิดามารดา (Parents' support) การส่งเสริมของบิดามารดา จะก่อให้เกิดความชื่นชอบของบุตรหลาน ถึงแม้ว่าการส่งเสริมของบิดามารดาของผู้เรียน ไม่ได้ ส่งผลโดยตรงต่อการเรียนรู้ในชั้นเรียนแต่ถือว่ามีผลสำคัญในฐานะเป็นเครื่องมือทางสังคม ตัวหนึ่งที่มีผลต่อการเรียนรู้ภาษาต่างประเทศ (Gardner)

4. สถานะทางเศรษฐกิจ (Economic level) คนที่มีฐานะทางเศรษฐกิจและสังคมสูง จะมีเจตคติทางบวกต่อการเรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง (Gardner) เด็กที่มีสถานะทางเศรษฐกิจและสังคมต่ำมักเป็นเด็กที่มีผลการเรียนต่ำรวมถึงการมีผลการเรียนภาษาต่างประเทศต่ำด้วย (Gardner and Lambert)

5. ระดับสติปัญญา (Intellectual level) โดยทั่วไปสติปัญญาจะมีผลในการเรียน ภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองที่เน้นการฟังและการสื่อสาร (Gardner and Lambert)

6. นิสัยการเรียน (Habit of studying) นิสัยในการเรียนดีเป็นองค์ประกอบหนึ่งที่ทำงาน ร่วมกับแรงจูงใจเชิงบูรณาการในการเรียนรู้ภาษาอังกฤษหรือภาษาต่างประเทศ (Gardner and Lambert)

7. เพศ (Sex) การท าวิจัยกับนักเรียนในรัฐหลุยส์เซียนาและรัฐคอนเนคติกัต ในประเทศสหรัฐอเมริกาที่เรียนภาษาฝรั่งเศสเป็นภาษาที่สอง พบว่าเด็กผู้หญิงมีความแตกต่างจาก 17 เด็กผู้ชายในเรื่องเจตคติและการพัฒนาการของทักษะการเรียนรู้ภาษาที่สอง โดยเด็กผู้หญิง จะมี พัฒนาการในเรื่องดังกล่าวดีกว่าเด็กผู้ชาย

8. ความรู้เดิม (Knowledge background) เป็นตัวแปรตัวหนึ่งที่มีอิทธิพลต่อผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนในปัจจุบัน เห็นได้จากผลการวิจัยถึงผลความรู้เดิมของนักเรียนเมืองมินิลาประเทศ ฟิลิปปินส์ที่เรียนภาษาอังกฤษเป็นภาษาที่สอง พบว่า ระดับผลการเรียนเฉลี่ยวิชาภาษาอังกฤษใน ระยะเวลา 3 ปี ที่ผ่านมาเข้าไปอยู่ในปัจจัยตัวที่ 1 เช่นเดียวกับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียน ในปัจจุบัน (Gardner and Lambert)

9. คุณภาพการสอน (Quality of teaching) การสอนที่ดีจะก่อให้เกิดเจตคติที่ดีตลอดจน ช่วยสร้างแรงจูงใจในการเรียนให้กับผู้เรียนอีกด้วย (Gardner and Lambert)

10. โอกาสในการเรียนรู้ (Opportunity of learning) โอกาสในการเรียนรู้ เป็นสิ่งที่จำเป็นในการเรียนภาษาต่างประเทศ โอกาสดังกล่าวคือการได้ใช้ภาษาในสถานการณ์ จริงหรือ สถานการณ์จำลอง เช่น การเดินทางไปต่างประเทศซึ่งต้องใช้ภาษาอังกฤษในการสื่อสาร การได้ พูดคุยสนทนากับชาวต่างชาติเป็นภาษาอังกฤษ การได้มี

โอกาสในการเรียนภาษาอังกฤษนอกห้องเรียน เช่น การดูรายการโทรทัศน์ภาคภาษาอังกฤษตลอดจนการเข้าร่วมในกิจกรรม ทางภาษาหรือการเข้าค่ายอบรมภาษาอังกฤษ เป็นต้น โอกาสเหล่านี้จะช่วยให้ผู้เรียนภาษาอังกฤษ เป็นภาษาต่างประเทศหรือภาษาที่สองประสบความสำเร็จในการเรียนมากขึ้น (Gardner and Lambert)

- การออกเสียงภาษาอังกฤษ

ความหมายของการออกเสียงภาษาอังกฤษ การออกเสียงหรือ pronunciation ซึ่งเป็นคำนามตามพจนานุกรม New Oxford Advanced Learner's Dictionary ของฮอร์นบี (Hornby, 2000, p.10-15) ได้นิยามการออกเสียงดังนี้ ความหมายที่ 1 หมายถึง วิธีที่ภาษาใดภาษาหนึ่ง หรือ คำใดคำหนึ่ง หรือเสียงใดเสียงหนึ่งถูกเปล่งออกมา ความหมายที่ 2 หมายถึง วิธีที่บุคคลใดบุคคลหนึ่งเปล่งเสียงคำของภาษาใดภาษาหนึ่ง ออกมานั้นก็หมายความว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษคือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงภาษาอังกฤษ คำภาษาอังกฤษ หรือเสียงที่เป็นภาษาอังกฤษออกมา การออกเสียงภาษาอังกฤษที่ถูกต้อง ตามหลักสัทศาสตร์นั้นแบ่งออกเป็น 2 เสียงหลักคือเสียงสระและเสียงพยัญชนะ ซึ่งเสียงสระ ในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 21 เสียง แบ่งออกเป็นเสียงเดี่ยว (Monophthongs) 12 เสียง และเสียงประสม (Diphthongs) 9 เสียง และเสียงพยัญชนะในภาษาอังกฤษมีทั้งหมด 24 เสียง 18 ภูมิ หุราพันธุ์ (2530 อ้างถึงใน สาริณี สุวรรณพันธุ์, 2553, น.30-31) ได้ให้ความหมาย ของการออกเสียง (Pronunciation) ที่ใช้กันอย่างกว้างๆ สำหรับ ภาษาอังกฤษว่า คือการผสมเสียงเป็นคำ และผสมคำเป็นประโยค และมีหลักใหญ่ๆ ที่ต้องปฏิบัติอยู่ 4 ประการ คือ

- 1) การทำเสียงต่าง ๆ แต่ละ เสียงในภาษาอังกฤษให้ถูกต้อง
- 2) การผสมเสียงนั้น ๆ เข้าเป็นคำ
- 3) การลงเสียงหนักให้ตรงพยางค์ในคำที่มีมากกว่าหนึ่งพยางค์ และ

4) การใช้จังหวะหนักเบา และ เสียงสูงต่ำในวลี และประโยคได้อย่างเหมาะสม นอกจากนี้ การออกเสียง ภาษาอังกฤษมีเรื่อง ที่ต้องเรียนรู้อีกหลายอย่าง เช่น การกลายเสียงของคำ (Change in Pronunciation) การออกเสียง ตามที่สะกด (Spelling Pronunciation) การออกเสียงที่เป็นมาตรฐาน (Standard Pronunciation) และ หลักสัทศาสตร์ (Phonetic Principles) ส่วน ฟราเซอร์ (Fraser, 2001 อ้างถึงใน โวเดสกี Wodecki, 2014, p. 4) ได้เสนอความหมาย ของการออกเสียงว่า การออกเสียงเป็นคุณลักษณะที่ช่วยทำให้ การพูดคล่องและสั้นไหลได้อย่างง่าย ซึ่งคุณลักษณะ ทั้งหมดในการออกเสียงนั้นประกอบด้วย การเปล่งเสียงพูด การลงจังหวะ การลงทำนอง เสียงสูง-ต่ำและการเน้น เสียงถ้อยคำรวมทั้งลีลาท่าทาง และการสื่อด้วยสายตา นอกจากนี้ การออก เสียงเป็นองค์ประกอบที่สำคัญอย่าง ยิงใน การพูดสื่อสาร รวมถึงองค์ประกอบอื่นๆ ด้วย เช่น ไวยากรณ์การเลือกใช้คำศัพท์ และการพิจารณาทางวัฒนธรรม และ เยทซ์ (Yates, 2002, p. 1) ได้ให้ความหมาย ของการออกเสียงว่าเป็นเสียงที่เปล่งออกมาเพื่อใช้สื่อความหมาย โดยให้ความสนใจต่อเสียงในภาษา ใดภาษาหนึ่ง รวมทั้งคุณลักษณะต่าง ๆ ของการพูดมากกว่าระดับของเสียงใด

เสียงหนึ่ง เช่น การลงทำนอง เสียงสูง-ต่ำการเน้นเสียงถ้อยคำการเน้นเสียงหนัก-เบา การจัดช่วงจังหวะทำนอง วิธีการเปล่ง นำเสียงรวมถึงลีลาทำทางและการแสดงออกต่าง ๆ ที่สัมพันธ์ต่อวิธีการพูดภาษาจากความหมายข้างต้น

สรุปได้ว่า การออกเสียงภาษาอังกฤษ คือวิธีที่บุคคลเปล่งเสียงออกมาตามลักษณะการผสมเสียงของภาษาใดภาษาหนึ่ง เข้าเป็นคำและจากคำเป็นประโยค โดยมีการเน้นเสียงหนักเบา การลงทำนองเสียงสูง-ต่ำการเน้นเสียงถ้อยคำ การจัดช่วงทำนอง จังหวะ ลีลา ทำทาง การสื่อด้วยสายตา และการแสดงออกต่าง ๆ ซึ่งวิธีการออกเสียงเหล่านี้ ได้รับการยอมรับและสามารถเข้าใจได้ง่าย

วิไล ร่วมชาติ (2554) ได้ศึกษาค้นคว้า การพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ พบว่านักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างนักเรียนชั้นประถมศึกษา ที่ได้เรียนการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกการอ่าน คำพ้อง ภาษาอังกฤษ-ไทย มีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษมีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ไม่เครียด และนักเรียนมีการรับรู้ถึงความสามารถของตนด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษ สูงขึ้น โดยรู้สึกว่าตนเองสามารถที่จะท่องศัพท์หรือจดจำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ได้มากขึ้น ตลอดจนมีความภาคภูมิใจในความสามารถของตนทำให้นักเรียนอยากที่จะเรียนภาษาอังกฤษ

พิมพ์ แสงแก้ว (2555) การพัฒนาชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคทังค์ทวิสเตอร์ เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ผลการวิจัย พบว่า 1) ชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยใช้เทคนิคทังค์ทวิสเตอร์ เรื่อง Klonglan District สำหรับนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 มีประสิทธิภาพเท่ากับ 76.84/75.67 ผลการเปรียบเทียบความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษ ก่อนและหลังเรียน ด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคทังค์ทวิสเตอร์ พบว่าความสามารถทางการอ่านภาษาอังกฤษหลังเรียนด้วยชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ สูงวก่อนเรียนอย่างมีนัยสำคัญทางสถิติที่ระดับ .05 2) ความพึงพอใจของนักเรียนชั้นมัธยมศึกษาปีที่ 3 ที่มีต่อชุดกิจกรรมการอ่านภาษาอังกฤษ โดยรวมอยู่ในระดับมากที่สุด

อภิญญา แก้วสุวรรณ (2556) ได้ศึกษาค้นคว้าการพัฒนาทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษโดยใช้เทคนิคทังค์ทวิสเตอร์ของนักศึกษาระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพ ปีที่ 2/3 สาขางาน ช่างยนต์ จำนวน 18 คนได้สรุปผลการวิจัยแบ่ง ออกเป็น 2 ตอน ดังนี้

ตอนที่ 1 การเปรียบเทียบคะแนนทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษก่อนเรียนและหลังเรียนด้วย แบบฝึกการอ่านคำพ้องภาษาอังกฤษ – ไทยของนักเรียนกลุ่มตัวอย่างแต่ละคนจากการศึกษาคะแนน ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างทั้งหมด 18 คน พบว่านักเรียนมีคะแนน ทักษะการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษภายหลังเรียนผ่านแบบฝึกการอ่านคำพ้องภาษาอังกฤษ – ไทย สูงขึ้น ทุกคน

ตอนที่ 2 ความคิดเห็นของนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างเกี่ยวกับการเรียนการอ่านคำศัพท์ ภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกการอ่านคำพ้องภาษาอังกฤษ – ไทยจากการวิเคราะห์เนื้อหาพบว่านักเรียนที่ เป็นกลุ่มตัวอย่างที่ได้เรียนการ

อ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษด้วยแบบฝึกการอ่านคำพ้องภาษาอังกฤษ – ไทย มีความสุขในการเรียนภาษาอังกฤษ มีเจตคติที่ดีต่อวิชาภาษาอังกฤษและครูผู้สอนภาษาอังกฤษ ไม่เครียดและนักเรียนมีการรับรู้ความสามารถของตนเองด้านการอ่านคำศัพท์ภาษาอังกฤษสูงขึ้น โดยรู้สึกว่าคุณเอง สามารถที่จะท่องหรือจดจำคำศัพท์และความหมายของคำศัพท์ได้มากยิ่งขึ้น ตลอดจนมีความภาคภูมิใจใน ความสามารถของตนเองทำให้นักเรียนอยากที่จะเรียนภาษาอังกฤษ

ดังนั้นจึงอาจสรุปได้ว่า การพัฒนาการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้แบบฝึกทักษะนั้น สามารถช่วยในการพัฒนาการอ่านออกเสียงของนักเรียนได้และหลังจากนักเรียนผ่านการพัฒนาผ่านแบบ ฝึกทักษะ นักเรียนมีทักษะการอ่านดีขึ้นและมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้น

บทที่ 3

วิธีดำเนินการวิจัย

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

ประชากร	นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน
กลุ่มตัวอย่าง	นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 คน

เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย เครื่องมือที่ใช้ในการวิจัยจำแนกตามลักษณะการใช้ดังนี้

- แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน
- แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำแปล
- แบบฝึกการอ่านมีรูปภาพประกอบ ชุดที่ 1 – 3
- ตารางเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน

วิธีการสร้างและหาคุณภาพเครื่องมือที่ใช้ในการวิจัย

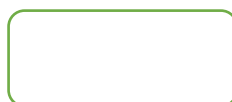
ผู้วิจัยนำแบบฝึกทักษะการอ่านวัดความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียนไปใช้ทดสอบกับประชากรจำนวน 20 คน จากนั้นคัดเลือกกลุ่มตัวอย่างจำนวน 10 คน ที่มีคะแนนต่ำที่สุด โดยมีขั้นตอนการสอบดังนี้

1. นำนักเรียนที่เป็นกลุ่มตัวอย่างมาฝึกอ่านโดยแบบฝึกทักษะการอ่าน ที่ผู้วิจัยสร้างขึ้นจำนวน 40 ประโยค โดยการฝึกให้นักศึกษาออกเสียงสะกดคำศัพท์ที่ต้องการเน้นก่อนที่จะอ่านพร้อมกัน จากนั้นให้นักศึกษาอ่านแบบฝึกทักษะพร้อมกันแล้วให้นักศึกษาแต่ละคนตอบปากเปล่าในเนื้อเรื่องที่ได้อ่านและทำการตอบคำถามเป็นรายบุคคล เพื่อทดสอบความเข้าใจในการอ่านจนกระทั่งครบทั้ง 40 ประโยค ในเวลา 12 ชั่วโมง
2. นำแบบฝึกทักษะวัดความสามารถในการอ่านก่อนหลังมาทดสอบอีกครั้งโดยการใช้สัญลักษณ์ในการบันทึกผล นำผลที่ได้มาวิเคราะห์โดยใช้ค่าเฉลี่ยและส่วน เบี่ยงเบนมาตรฐานวิเคราะห์งานวิจัยในครั้งนี้

แบบแผนการวิจัย

ผู้วิจัยได้ใช้แบบกลุ่มทดลองกลุ่มเดียว, วัดผลก่อนและหลังการทดลอง (The single group, Pretest-Posttest design)

ผังการทดลอง A-group

X_1 Y X_2

X_1 หมายถึง ผลการทดสอบของการอ่านของนักเรียนก่อนใช้แบบฝึก

Y หมายถึง การสอนโดยใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียง

X_2 หมายถึง ผลการทดสอบของการอ่านของนักเรียนหลังใช้แบบฝึก

การเก็บรวบรวมข้อมูล

สร้างและกำหนดรูปแบบการพัฒนาทักษะการอ่าน และแบบฝึกหัดเพื่อพัฒนาทักษะการอ่านตามขั้นตอนต่อไปนี้

1. นำแบบฝึกทักษะการอ่าน วัดความสามารถในการอ่านออกเสียงทดสอบก่อน - หลังในการอ่านออกเสียงฉบับของผู้ดำเนินการสอบ ที่ได้บันทึกข้อผิดพลาดในการอ่านของนักเรียนเป็นรายบุคคล แล้วมาแปลสัญลักษณ์ให้ครบทุกสัญลักษณ์โดยจิจรอยคะแนนลงในแบบบันทึกการอ่าน

2. รวบรวมความถี่ของข้อผิดพลาดในการอ่านออกเสียงของนักเรียนในแต่ละด้านจากที่ได้กำหนดไว้ แล้วให้คะแนนความสามารถในการอ่านออกเสียงของนักเรียน คิดคะแนนเต็ม 20 คะแนน โดยการหักคะแนน

3. เกณฑ์ในการให้คะแนนวัดทักษะการอ่านออกเสียงของนักศึกษาที่กำหนดไว้ 3 ด้านดังนี้

3.1 ความสามารถในการอ่านได้ถูกต้อง เป็นการให้คะแนนโดยคำละ 1 คะแนน จากนั้นนำคำที่นักเรียนอ่านได้ถูกต้องมาหารร้อยละ ซึ่งการตัดสินใจว่าอ่านถูก- ผิดนั้น ใช้พจนานุกรมแปล อังกฤษ-ไทย เป็นหลัก โดยมีรายละเอียดในการพิจารณา ดังต่อไปนี้

3.1.1 ออกเสียง ทีละคำ พิจารณาหักคำละ 1 คะแนน

3.1.2 อ่านไม่ได้ หมายถึง อาการที่นักศึกษาหยุดคิดสะกดนานเกินควร เมื่ออ่านมาถึงคำที่ยากคำใดคำหนึ่ง โดยนั่งอยู่นานเกินกว่า 4-5 วินาที จนผู้ดำเนินการสอบต้องบอกคำอ่านให้พิจารณาหักคำละ 1 คะแนน

3.1.3 อ่านผิด หมายถึง อ่านออกเสียงผิดโดยใช้คำอื่นแทน พิจารณาหัก 1 คะแนน

3.2 ทักษะในการอ่านได้คล่องแคล่ว พิจารณาหัก คำละ 1 คะแนนดังต่อไปนี้

3.2.1 อ่านช้า ตะกุกตะกักไม่คล่อง หมายถึง การใช้เวลาในการอ่านนานเกินกว่าปกติ 2 นาที โดยหัก 1 คะแนน

3.2.2 อ่านผิดแล้วกลับอ่านแก้ไขใหม่ให้ถูก พิจารณาหักคำละ 1 คะแนน

4. นักเรียนทำแบบฝึกชุดที่ 1 จนถึงชุดสุดท้าย

5. บันทึกคะแนนและคิดค่าคะแนนการอ่าน

สถิติที่ใช้ในการวิเคราะห์ข้อมูล

1. สถิติพื้นฐาน ที่นำมาใช้วิเคราะห์ข้อมูลในการวิจัยครั้งนี้มีดังต่อไปนี้ ค่าเฉลี่ย

$$\bar{x} = \frac{\sum x}{N}$$

แทนค่า $\bar{x}$ คือ ค่าเฉลี่ย
 $\sum x$ คือ ผลรวมของคะแนนของผู้เรียน

N คือ จำนวนผู้เรียน

2. สถิติพื้นฐานที่ใช้ในการหาคุณภาพเครื่องมือ

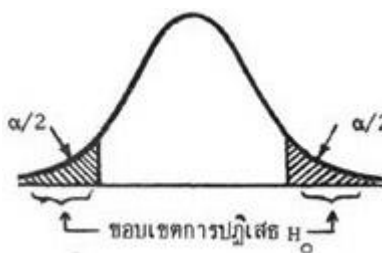
$$IOC = \frac{\sum R}{N}$$

แทนค่า IOC คือ ดัชนีความสอดคล้องระหว่าง -1 ถึง +1

$\sum R$ คือ ผลรวมคะแนนความคิดเห็นของผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

N คือ จำนวนผู้เชี่ยวชาญทั้งหมด

3. สถิติที่ใช้ในการทดสอบสมมติฐาน

ขั้นตอนการทดสอบสมมติฐานทางสถิติมีดังนี้

1. ตั้งสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานทางเลือก (H_1) ให้มีความหมายตรงข้ามกันเสมอ

2. กำหนดระดับนัยสำคัญ α

3. เลือกตัวสถิติทดสอบที่เหมาะสม แล้วหาจุดวิกฤตเพื่อกำหนดบริเวณปฏิเสธ H_0 ให้ สอดคล้องกับ

H_0 และ α

4. คำนวณค่าสถิติที่ใช้ทดสอบจากตัวอย่างขนาด n ที่สุ่มมา

5. ตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธ H_0 โดยพิจารณาจากเงื่อนไขนี้

ถ้าค่าสถิติทดสอบที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 4 ตกอยู่ในบริเวณยอมรับ เราจะตัดสินใจยอมรับ

H_0 แต่หากตกอยู่บริเวณปฏิเสธ จะตัดสินใจปฏิเสธ H_0

6. สรุปผล

นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมาสร้างตารางเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนของนักเรียนรายบุคคลมา

เพื่อดูพัฒนาการของนักเรียนและจุดบกพร่องต่อไป

ขั้นตอนการทดสอบสมมติฐานทางสถิติมีดังนี้

1. ตั้งสมมติฐานหลัก (H_0) และสมมติฐานทางเลือก (H_1) ให้มีความหมายตรงข้ามกันเสมอ
2. กำหนดระดับนัยสำคัญ α
3. เลือกตัวสถิติทดสอบที่เหมาะสม แล้วหาจุดวิกฤตเพื่อกำหนดบริเวณปฏิเสธ H_0 ให้สอดคล้องกับ

H_0 และ α

4. คำนวณค่าสถิติที่ใช้ทดสอบจากตัวอย่างขนาด n ที่สุ่มมา
5. ตัดสินใจยอมรับหรือปฏิเสธ H_0 โดยพิจารณาจากเงื่อนไขนี้

ถ้าค่าสถิติทดสอบที่คำนวณได้จากขั้นตอนที่ 4 ตกอยู่ในบริเวณยอมรับ เราจะตัดสินใจยอมรับ H_0 แต่หากตกอยู่บริเวณปฏิเสธ จะตัดสินใจปฏิเสธ H_0

6. สรุปผล

4. ค่าร้อยละ (Percentage) ใช้สูตรดังนี้

$$P = \frac{F}{N} 100$$

แทนค่า	P	คือ	ร้อยละ
	$\sum x$	คือ	ความถี่ที่ต้องการแปลงให้เป็นร้อยละ
	N	คือ	จำนวนความถี่ทั้งหมด

5. ค่าเบี่ยงเบนมาตรฐาน (Standard Deviation) โดยใช้สูตร Ferguson (Ferguson, 1981 : 49)

$$S.D. = \sqrt{\frac{2 \sum x^2 - (\sum x)^2}{n(n-1)}}$$

แทนค่า	$S.D.$	คือ	ค่าความเบี่ยงเบนมาตรฐาน
	$\sum x^2$	คือ	ผลรวมของกำลังสองของคะแนน
	$(\sum x)^2$	คือ	ผลรวมของคะแนนทั้งหมดยกกำลังสอง
	n	คือ	จำนวนคนในกลุ่มตัวอย่าง

นำข้อมูลที่ได้จากการทำแบบทดสอบก่อนเรียนและแบบทดสอบหลังเรียนมาสร้างตารางเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียนของนักเรียนรายบุคคลมา เพื่อดูพัฒนาการของนักเรียนและจุดบกพร่องต่อไป

ค่าความยากง่ายของข้อสอบ

แบบทดสอบที่ดีต้องมีความยากง่ายพอเหมาะ คือ ไม่ยากเกินไปและไม่ง่ายเกินไป ความยากง่ายของแบบทดสอบพิจารณาได้จากผลการสอบของแบบทดสอบฉบับนั้นเป็นสำคัญ การพิจารณาความยากง่าย พิจารณาดังนี้

1. การพิจารณาความยากง่ายของแบบทดสอบทั้งฉบับ

1.1 พิจารณาจากคะแนนรวมของแบบทดสอบทั้งฉบับ โดยพิจารณาจากคะแนนเฉลี่ยของคะแนนรวมทั้งฉบับ

- หากคะแนนเฉลี่ยสูงกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แสดงว่าแบบทดสอบฉบับนั้นง่ายหรือค่อนข้างง่าย
- หากคะแนนเฉลี่ยต่ำกว่าครึ่งหนึ่งของคะแนนเต็ม แสดงว่าแบบทดสอบฉบับนั้นยากหรือค่อนข้างยาก

1.2 พิจารณาจากค่าความยากง่ายของข้อคำถามรายข้อ โดยพิจารณาค่าเฉลี่ยของความยากง่ายรายข้อทั้งฉบับ ความยากง่ายของข้อสอบรายข้อมีค่าอยู่ระหว่าง 0 – 1.00

- หากค่าเฉลี่ยค่าความยากง่ายรายข้อทั้งฉบับสูงกว่า .50 แสดงว่าแบบทดสอบฉบับนั้นง่ายหรือค่อนข้างง่าย
- ถ้าค่าเฉลี่ยของค่าความยากง่ายรายข้อทั้งฉบับต่ำกว่า .50 แสดงว่าแบบทดสอบฉบับนั้นยากหรือค่อนข้างยาก

2. การพิจารณาความยากง่ายของแบบทดสอบรายข้อ

พิจารณาจำนวนผู้ตอบถูกในแต่ละข้อ

- ถ้าข้อใดที่มีผู้ตอบถูกมากกว่าครึ่งหนึ่งของผู้สอบ แสดงว่าเป็นผู้สอบที่ง่ายหรือค่อนข้างง่าย
- ถ้ามีจำนวนผู้ตอบถูกน้อยกว่าครึ่งหนึ่งของผู้สอบทั้งหมด แสดงว่ายากหรือค่อนข้างยาก

ค่าความยากง่ายของข้อสอบ หมายถึง สัดส่วนของผู้ที่ตอบข้อคำถามนั้นถูก ซึ่งนิยมให้แทนค่า “ P ” มีค่าตั้งแต่ 0 ถึง 1.00

สูตร

$$P = \frac{\text{จำนวนผู้ตอบถูก}}{\text{จำนวนผู้เข้าสอบ}}$$

การแปลความหมายค่า P : อาจแบ่งได้เป็น 5 ช่วง ดังนี้

ค่า P	ระดับความยาก	ความหมายเทียบสอบจากผู้สอบ บ 100 คน	การพิจารณา
0 - .19	ยากมาก	มีผู้ตอบถูกไม่ถึง 20 คน	ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง
.20 - .39	ค่อนข้างยาก	มีผู้ตอบถูก 20 - 39	พอใช้ได้
.40 - .60	ยากง่ายปานกลาง	มีผู้ตอบถูก 40 - 60	ใช้ได้
.81 - 1.00	ง่ายมาก	มีผู้ตอบถูก 81 - 100	ควรปรับปรุงหรือตัดทิ้ง

ดังนั้น ค่า ความยากง่าย (p) ของข้อสอบที่ควรนำมาใช้ควรมีค่าระหว่าง .20 - .80

บทที่ 4
ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

ผลการวิเคราะห์ข้อมูล

การเปรียบเทียบผลคะแนนที่ได้จากการอ่านของนักเรียน ระดับชั้นประกาศนียบัตร ปีที่ 3 ในช่วงเดือนสิงหาคม กับเดือนกันยายน ผลปรากฏว่า

1. ก่อนและหลังการใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงนักเรียน

ตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน

ที่	ชื่อ	สกุล	คะแนนก่อนเรียน	คะแนนหลังเรียน
1	นายก่อเกียรติ	เหล่าจันทน์	14	19
2	นายก่อเกียรติ	เหล่าจันทน์	14	17
3	นายเกริกการันต์	ปัญญาสุข	15	18
4	นายจักรพงษ์	อินทร์ต่อม	16	19
5	นายจักรพัฒน์	มะโนคำ	16	20
6	นายเฉลิมชัย	ยมแก้ว	11	19
7	นายณัฐ	สมปัญญา	12	17
8	นายณัฐพล	ณ ดวงจันทร์	11	18
9	นายณัฐวัฒน์	เป็งไชยวงศ์	15	19
10	นายณัฐวุฒิ	รักชาติ	14	20
11	นายทนต์ศักดิ์	คำบุญเรือง	15	18
12	นายธนากร	ไชยะหงษ์	12	16
13	นายธีรเดช	โป่งอ้วน	15	19
14	นายนที	พรหมมา	14	16
15	นายปฏิพน	ชวนสูงเนิน	11	17
16	นายพงปกรณ	ตากุน	15	18
17	นายพงศธร	มาไว	10	18
18	นายภูธเรศ	ทาไผ่	12	16
19	นายภูมิพัฒน์	ใจชุ่ม	11	17
20	นายฤทธิธินภาลย์	ธิใจเงิน	14	18
ค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนน			13.30	17.95

ผลต่างคะแนนพัฒนาการ	+4.65
---------------------	-------

จากตารางที่ 1 เปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีผลคะแนนที่ดีขึ้นหลังจากใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในภาพรวม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนก่อนเรียนเป็น 13.30 และค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนหลังเรียนเป็น 17.95 และมีค่าผลต่างคะแนนพัฒนาการ +4.65 ซึ่งผลการวิจัยนี้จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นได้ต่อไป

บทที่ 5

สรุปผล อภิปรายผล และข้อเสนอแนะ

วัตถุประสงค์ของการวิจัย

- 1) เพื่อให้ นักเรียนสามารถพัฒนาทักษะการอ่านภาษาอังกฤษโดยใช้ทั้งคัมภีร์วิเศษได้
- 2) เพื่อยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้น

ประชากรและกลุ่มตัวอย่าง

- ประชากร นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 20 คน
- กลุ่มตัวอย่าง นักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3 จำนวน 10 คน

วิธีการดำเนินวิจัย (โดยสรุป)

- ในการศึกษาค้นคว้าครั้งนี้ ได้มุ่งเน้นกระบวนการฝึกอ่านที่ครูผู้สอนถ่ายทอด และได้ดำเนินการดังนี้
- 1. การกำหนดประชากรและกลุ่มตัวอย่าง
 - 2. การสร้างเครื่องมือที่ใช้ในการเก็บรวบรวมข้อมูล

3. การเก็บรวบรวมข้อมูล
4. การวิเคราะห์ข้อมูล
5. สถิติที่ใช้การวิเคราะห์ข้อมูล

สรุปผลการวิจัย

จากการศึกษาวิจัย ได้มีการเปรียบเทียบคะแนนสอบก่อนเรียนและหลังเรียนของนักเรียน ผลปรากฏว่านักเรียนทุกคนมีผลคะแนนที่ดีขึ้นหลังจากใช้แบบฝึกการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษในภาพรวม ซึ่งมีค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนก่อนเรียนเป็น 13.30 คะแนน และค่าเฉลี่ยผลรวมคะแนนหลังเรียนเป็น 17.95 คะแนน และมีค่าผลต่างคะแนนพัฒนาการ +4.65 คะแนน ซึ่งผลการวิจัยนี้จะช่วยยกระดับผลสัมฤทธิ์ทางการเรียนวิชาภาษาอังกฤษของนักเรียนให้สูงขึ้นต่อไป

อภิปรายผลการวิจัย

จากการวิจัยในครั้งนี้ พบว่าหลังจากนักเรียนได้อ่านชุดฝึกจากแบบฝึกทั้งหมดทุกชุด นักเรียนมีทักษะการอ่านดีขึ้น และมีความมั่นใจในการอ่านมากขึ้นและสนุกกับการเรียน

ข้อเสนอแนะ

1. ในการวิจัยครั้งนี้ได้กำหนดเกณฑ์การประเมินจากความสามารถของกลุ่มตัวอย่าง ซึ่งบริบทของ นักเรียนแต่ละพื้นที่อาจมีความต่างกันอยู่บ้างจึงควรทดสอบความสามารถของนักเรียนก่อน เพื่อพิจารณาความเหมาะสมตามบริบทของนักเรียนก่อนนำไปใช้ซึ่งการกำหนดเกณฑ์การประเมินดังกล่าวอาจเป็นลักษณะ ปลายเปิดโดยไม่มี การกำหนดคะแนนเต็ม หรืออาจกำหนดการประเมินแบบอิงกลุ่มแทนตาม ความเหมาะสม

2. การอ่านเป็นทักษะซึ่งจะสมฤทธิ์ผลได้จากการกระทำอย่างต่อเนื่อง หรือสม่ำเสมอ ดังนั้นจึงควรมีการพัฒนาทักษะการอ่านต่อไป โดยการกระตุ้นให้นักเรียนเห็นความสำคัญและรักการอ่าน โดยครูผู้สอนเรียกนักเรียนมาอ่านให้ฟังเป็นระยะ ๆ และควรพัฒนาทักษะการอ่านออกเสียง กับนักเรียนระดับชั้น อื่น ๆ

บรรณานุกรม

กระทรวงศึกษาธิการ. หลักสูตรภาษาอังกฤษสำหรับผู้สอน พุทธศักราช 2546. สำนักงาน

คณะกรรมการการอาชีวศึกษา, 2546. 346 หน้า.

ประกอบ มณีโรจน์. เรียนรู้การปฏิบัติการวิจัยในชั้นเรียน. พิมพ์ครั้งที่2. กรุงเทพฯ:สำนักพิมพ์

B.E.C.,2544. 129 หน้า.

นัยนา หิรัญญาติธาดา. วิจัย : การปรับพฤติกรรมนักศึกษาขาดความรับผิดชอบต่อการเรียนวิชา

ภาษาอังกฤษ รหัส 35022211 โดยการสอนแบบรวมแรงร่วมใจและปรับพฤติกรรม

แบบยอมรับ

ไพฑูรย์ สิตารัตน์. ปฏิรูปการศึกษา : แนวคิดและหลักการตามพระราชบัญญัติการศึกษาแห่งชาติ

พ.ศ.2542. กรุงเทพฯ:วิญญูชน, 2543. 240 หน้า

มหาวิทยาลัยมหาสารคาม. วิธีการทางสถิติสำหรับการวิจัย. พิมพ์ครั้งที่ 4. กาฬสินธุ์: สำนักพิมพ์

ประสานการพิมพ์, 2551. 168 หน้า

ไสว พักขาว. การจัดการเรียนการสอนที่เน้นผู้เรียนเป็นศูนย์กลาง. กรุงเทพฯ.: บริษัท

สำนักพิมพ์เอมพันธ์ จำกัด, 2542. 310 หน้า

ภาคผนวก

แผนการจัดประสบการณ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษ แบบทั้งคำทวิสเตอร์สำหรับ ระดับประถมศึกษาปีที่ 3

หลักการและเหตุผล

ทั้งคำทวิสเตอร์ คือวิธีการเรียนอ่านเขียนและออกเสียงภาษาอังกฤษโดยใช้หลักการถอดรหัสเสียงและการผสมเสียงตัวอักษร a ถึง z ทั้ง 26 ตัวผู้เรียนจะต้องเข้าใจเสียงของตัวอักษรต่างๆตามหลักทั้งคำทวิสเตอร์จะสอนให้รู้จักตัว“c” จากเสียงของมันคือเสียง“ค” (ออกเสียงเคอะเบาๆในลำคอ) ตัว“a” เป็นเสียง“เอะ” และตัว“t” เป็นเสียง“ท” (ออกเสียงเทอะเบาๆใช้ปลายลิ้นกระทบฟันหน้าบน) และผสมเสียงกันเป็น“ค-อะ-ทแคท” (ลองออกเสียงค-อะ-ทเร็วๆเร็วๆจะพบว่าสุดท้ายจะออกเสียงเป็น“แคท”) หลักการถอดรหัสเสียงและผสมเสียงแบบนี้แหละค่ะที่เรียกว่าทั้งคำทวิสเตอร์นั่นเอง

การเรียนรู้ทั้งคำทวิสเตอร์จะช่วยให้เด็กๆออกเสียงได้ถูกต้องทำให้พวกเขาสื่อสารภาษาอังกฤษได้ชัดเจนและสามารถอ่านเขียนได้อย่างมีประสิทธิภาพเพราะสามารถสะกดคำศัพท์ต่างๆได้ด้วยตัวเองอย่างคล่องแคล่วจากการรู้จักเสียงของตัวอักษรและเข้าใจหลักการผสมเสียงแม้ในช่วงแรกการเรียนรู้แบบทั้งคำทวิสเตอร์จะดูช้ากว่าการเรียนรู้แบบท่องจำมากเพราะเด็กต้องค่อยๆทำความเข้าใจเสียงและหลักการผสมคำจากง่ายไปยากต้องฝึกซ้ำๆเพื่อให้จำได้ (ดวงใจตั้งสง่า.2557)

วัตถุประสงค์

1. เพื่อส่งเสริมให้เด็กเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งคำทวิสเตอร์ได้
2. เพื่อส่งเสริมให้ผู้ปกครองมีส่วนร่วมร่วมกับเด็กในการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งคำทวิสเตอร์สำหรับเด็ก
3. เพื่อส่งเสริมให้เด็กกล้าคิดกล้าแสดงออกทั้ง 4 ด้าน

เป้าหมาย

เชิงคุณภาพ

1. เด็กปฐมวัยมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งคำทวิสเตอร์
2. ผู้ปกครองมีทัศนคติที่ดีต่อการเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งคำทวิสเตอร์

เชิงปริมาณ

จำนวนนักเรียนทุกคนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์จากการเข้าร่วมกิจกรรมของโครงการการจัดประสบการณ์การเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์สำหรับนักเรียนระดับประกาศนียบัตรวิชาชีพชั้นปีที่ 3

วิธีดำเนินการ

1. จัดประชุมเพื่อหาแนวทางการเรียนการสอนให้นักเรียนได้เรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์
2. จัดทำโครงการและเสนอโครงการเพื่อขออนุมัติ
3. จัดแต่งตั้งคณะกรรมการดำเนินงาน
4. ดำเนินงานตามโครงการ
5. สรุปติดตามประเมินผล

ระยะเวลาดำเนินการ

ภาคเรียนที่ 1 ปีการศึกษา 2568

สถานที่ดำเนินการ

วิทยาลัยเทคนิคสันกำแพง

ผลที่คาดว่าจะได้รับ

1. นักเรียนสามารถพัฒนาการทางด้านการฟังการพูดการอ่านออกเสียงภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์
2. นักเรียนสามารถอ่านภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์ร่วมกับผู้ปกครองได้
3. นักเรียนสามารถพูดคุยแลกเปลี่ยนความคิดเห็นร่วมกับครูเพื่อนและผู้ปกครองได้
4. นักเรียนสามารถพัฒนาการออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์ได้ชัดเจน
5. นักเรียนสามารถเรียนรู้คำศัพท์ภาษาอังกฤษแบบทั้งค้วทวิสเตอร์ร่วมกับกิจกรรมอื่นๆได้

การวัดและประเมินผล

วิธีวัดผล	เครื่องมือวัด	เกณฑ์การวัด
ทักษะกระบวนการ ประเมินการอ่านสะกดคำ อ่านออกเสียงคำศัพท์ อ่านข้อความ บทสนทนาได้	แบบประเมินการพูดถามตอบ แบบบันทึกการอ่านสะกดคำ อ่านออกเสียงบท สนทนา แบบบันทึกผลการเรียน	ระดับคุณภาพ ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง
สมรรถนะและคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ ประเมินสมรรถนะ และ คุณลักษณะอันพึงประสงค์	แบบบันทึกคุณลักษณะอันพึง ประสงค์ แบบสังเกตพฤติกรรมนักเรียน	ระดับคุณภาพ ดีมาก ดี พอใช้ ปรับปรุง

ชื่อ-สกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

แบบทดสอบก่อนและหลังเรียน

คำชี้แจง อ่านคำจำนวน 20 คำ (ก่อนเรียน)

dress	coat	doctor	pot	jackal
camel	ship	hook	site	kid
window	chin	chicken	pie	lock
bite	chair	bear	computer	mouse

คะแนนที่ได้ _____ คะแนน

ชื่อ-สกุล _____ ชั้น _____ เลขที่ _____

คำชี้แจง อ่านคำจำนวน 20 คำ (หลังเรียน)

dress	coat	doctor	pot	jackal
camel	ship	hook	site	kid
window	chin	chicken	pie	lock
bite	chair	bear	computer	mouse

คะแนนที่ได้ _____ คะแนน

แบบทดสอบ การจำแนกเสียงสระ

ชื่อ _____ ปวช. _____ เลขที่ _____

Direction : Choose the best answer in the answer sheet.

1. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “cake”

a. bake

b. bate

c. cat

2. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “baby”

a. bike

b. many

c. carry

3. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “paper”

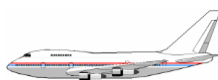

a. baker

b. wonder

c. super

4. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “plane”

a. plate

b. please

c. part

5. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “table”

a. talk

b. Tommy

c. take

6. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “any”

a. ant

b. many

c. dirty

7. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “make”

a. kite

b. mad

c. take

8. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “lady”

a. look

b. baby

c. love

9. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “ate”
a. Kate b. Tommy c. Mark
10. ข้อใดออกเสียงเหมือนเสียง “many”
a. money b. lady c. moon
11. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. kite b. mad c. take
12. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. bake b. hat c. top
13. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. bag b. met c. cake
14. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. paper b. please c. plant
15. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. January b. June c. July
16. คำศัพท์ใดออกเสียงสระ / æ /
a. funny b. family c. fall
17. คำศัพท์ใดไม่ออกเสียงสระ / æ /
a. man b. van c. vet
18. คำศัพท์ใดไม่ออกเสียงสระ / æ /
a. rabbit b. hat c. top
19. คำศัพท์ใดไม่ออกเสียงสระ / æ /
a. animal b. angry c. aunt
20. คำศัพท์ใดไม่ออกเสียงสระ / æ /
a. pan b. put c. plant

- แบบฝึกการอ่านออกเสียงคำศัพท์ภาษาอังกฤษและคำแปล

1. คำศัพท์หมวด สิ่งของในห้องเรียน (Things in the classroom)

Vocabulary	Reading	Meaning
Book	บุค	หนังสือ
Pen	เพน	ปากกา
Pencil	เพนซิล	ดินสอ
Ruler	รูเลอร์	ไม้บรรทัด
Chair	แชร์	เก้าอี้
Desk	เดส	โต๊ะเรียน
Bag	แบค	กระเป๋า
Box	บ็อก	กล่อง
Door	ดอร์	ประตู
Window	วินโดว์	หน้าต่าง

1. สัตว์ (Animals)

Vocabulary	Reading	Meaning
Cat	แคท	แมว
Fish	ฟิช	ปลา
Pig	พิก	หมู
Elephant	เอลเลฟเฟ้น	ช้าง
Tiger	ไทเกอร์	เสือ
Cow	คาว	วัว
Duck	ดัก	เป็ด
Chicken	ชิกเคน	ไก่
Dog	ด็อก	เป็ด
Ant	แอนท	มด
Prawn	พรอน	กุ้ง
Firefly	ไฟเออร์ไฟร์	หิ่งห้อย
Dragonfly	ดราคอนไฟร	แมลงปอ
Turtle	เทอร์เทิล	เต่า
Panda	แพนดา	หมีแพนดา

Bat	เบ๊ต	คางคาว
Bird	เบิร์ด	นก
Spider	สไปเดอร์	แมงมุม
Toad	โทด	คางคก
Crab	แครบ	ปู
Koala	โคอาล่า	หมีโคล่า
Lion	ไลออน	สิงโต
Buffalo	บัฟฟาโล	ควาย
Kangaroo	ແกงการู	จิงโจ้
Penguin	เพนกวิ้น	นกเพนกวิ้น
Hippopotamus	ฮิปโปโปแตมัส	ฮิปโป
Starfish	สตาร์ฟิช	ปลาดาวทะเล
Camel	คาเมล	อูฐ
Porcupine	พอร์คิวไน์	เม่น
Eel	อีล	ปลาไหล
Peacock	พีค็อก	นกยูง
Grasshopper	แกรสฮอปเปอร์	ตั๊กแตน
Bee	บี	ผึ้ง
Shark	ชาร์ค	ปลาฉลาม
Sheep	ชีพ	แกะ
Ostrich	ออสทริส	นกกระจอกเทศ
Zebra	ซีบรา	ม้าลาย
Eagle	อีเกิ้ล	นกอินทรี
Monkey	มังก์	ลิง
Crocodile	ครีโอกโคดา	จระเข้
Butterfly	บัตเตอร์ฟลาย	ผีเสื้อ
Rhino	ไรโน	แรด
Swan	สวอน	หงส์
Pig	พิก	หมู
whale	เวล	ปลาวาฬ
Bear	แบร์	หมี

Giraffe	ยีราฟ	ยีราฟ
Snake	สเน็ค	งู
Rabbit	แรบบิท	กระต่าย
octopus	อ็อกโทปัส	ปลาหมึก

2. หมวดผลไม้ และ ผัก (Fruits and vegetables)

Vocabulary	Reading	Meaning
Orange	ออเรนจ์	ส้ม
Durian	ดูเรียน	ทุเรียน
Mangosteen	แมงโกสทีน	มังคุด
Pea eggplants	พี เอกเพลน	มะเขือพวง
Strawberry	สตรอเบอรี่	สตรอเบอรี่
Rambutan	แรมบูแทน	เงาะ
Coconut	โคโคนัท	มะพร้าว
Ginger	กิงเกอร์	ขิง
Corn	คอร์น	ข้าวโพด
Guava	กั้วว่า	ฝรั่ง
Banana	บานานา	กล้วย
Marian plum	มาเรียน พรัม	มะปราง
Papaya	ปาปาย่า	มะละกอ
Bamboo shoot	แบมบู ชูท	หน่อไม้
Carrot	แครอท	แครอท
Chili	ชิลลิ	พริก
Chinese cabbage	ไชนีส แคมเบท	ผักกาดขาว
Bean sprouts	บี้น สเปร้า	ถั่วงอก
Pineapple	พาย แอปเปิ้ล	สับปะรด
Chinese kale	ไชนีส คาร์ท	คะน้า
Cauliflower	คอลลีฟลาวเวอร์	กะหล่ำดอก
Bitter cucumber	บิทเทอร์ คิวคัมเบอร์	มะระ
Mushroom	มัสรูม	เห็ด
Custard apple	คัสตาร์ด แอปเปิ้ล	นอยหน้า

Rose apple	โรส แอปเปิ้ล	ชมพู
Ivy gourd	ไอวี กอร์ด	คำลิง
Grapes	เกรฟ	องุ่น
Cherry	เชอร์รี่	ลูกเชอร์รี่
Lime	ไลม์	มะนาว
Pumpkin	พัมกิ้น	ฟักทอง
Morning glory	มอร์นิง กลอรี	ผักบุ้ง
Watermelon	วอเตอร์เมลอน	แตงโม
Mango	แมงโก	มะม่วง
Green onion	กรีน ออนเนียน	ต้นหอม
Garlic	กาลิค	กระเทียม
Holly basil	ฮอลดี เบซิล	กะเพรา
Parsley	พาร์สลีย์	ผักชี
Tamarind	แทมมาริน	มะขาม
Chinese pear	ไชนิส แพร่	ลูกสาदी
Onion	ออนเนียน	หอมหัวใหญ่
Apple	แอปเปิ้ล	ลูกแอปเปิ้ล
Lychee	ลีนชี	ลีนจี
Tomato	โทเมโท	มะเขือเทศ
cucumber	คิวคัมเบอร์	แตงกวา

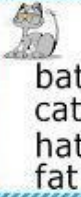
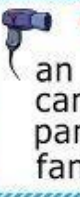
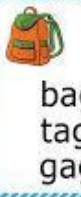
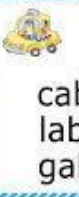
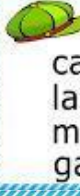
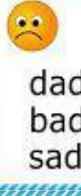
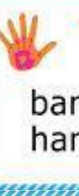
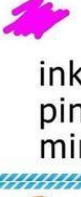
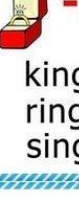
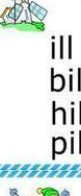
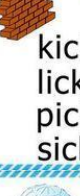
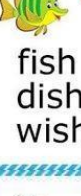
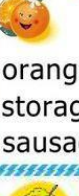
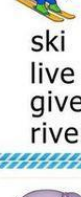
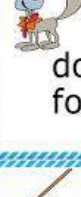
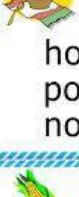
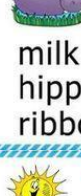
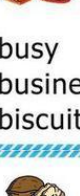
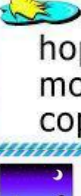
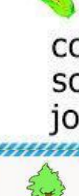
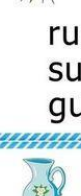
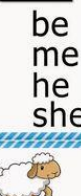
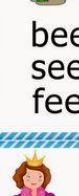
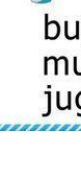
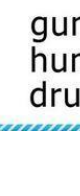
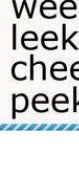
3. หมวดส่วนต่างๆ ของร่างกาย (Parts of body)

Vocabulary	Reading	Meaning
Hair	แฮร์	ผม
Head	เฮด	หัว
Brain	เบรน	สมอง
Eye	อาย	ตา
Ear	เอียร์	หู
Eyebrow	อายโบร	คิ้ว
Cheek	ชีค	แก้ม
Chin	ชิน	คาง

Lip	ลิป	ริมฝีปาก
Mouth	เมา	ปาก
Teeth	ทีส	ฟัน
Neck	เนค	คอ
Shoulder	โชเคอร์	ไหล่
Leg	เลค	ขา
Knee	นี	เข่า
Foot	ฟุต	เท้า
toe	โท	นิ้วเท้า

4. หมวด อาหารและเครื่องดื่ม (Food and Drink)

Vocabulary	Reading	Meaning
Egg	เอ็ก	ไข่
Ice cream	ไอครีม	ไอศกรีม
Coffee	คอฟฟี่	กาแฟ
Tea	ที	ชา
Water	วอเตอร์	น้ำ
Bread	เบรด	ขนมปัง
Milk	มิลค์	นม
Cake	เค้ก	ขนมเค้ก
Rice	ไรส์	ข้าว
soup	ซูป	น้ำซุป

 -at [æt] bat mat cat pat hat rat fat sat	 -an [æn] an man can ran pan van fan Dan	 -ag [æg] bag flag tag wag gag Mag	 -ab [æb] cab dab lab tab gab crab
 -am [æm] am jam ham Pam ram Sam	 -ap [æp] cap nap lap rap map tap gap clap	 -ad [æd] dad had bad lad sad mad	 -and [ænd] band land hand sand
 -id [ɪd] bid kid did lid hid rid	 -im [ɪm] him slim rim swim Tim trim	 -ink [ɪŋk] ink link pink rink mink drink	 -ing [ɪŋ] king bring ring spring sing string
 -ill [ɪl] ill fill bill mill hill will pill grill	 -ick [ɪk] kick tick lick brick pick click sick stick	 -ish [ɪʃ] fish swish dish squish wish British	 -age [ɪdʒ] orange village storage cabbage sausage package
 i [ɪ] ski city live cinema give visit river vitamin	 i [ɪ] ill igloo inch iguana insect India image Indian	 -og [ɔg] dog log fog frog	 -ot [ɔt] hot got pot lot not slot
 i [ɪ] milk kitten hippo skin ribbon gift	 u ui [ɪ] busy build business building biscuit guitar	 -op [ɔp] hop pop mop top cop stop	 -ob [ɔb] cob fob sob Bob job Rob
 -un [ʌn] run bun sun fun gun dun	 -ut [ʌt] but nut cut tut hut shut	 e [i:] be we me even he evening she Pete	 ee [i:] bee free see tree fee three
 -ug [ʌg] bug hug mug rug jug plug	 -um [ʌm] gum sum hum tum drum yum	 ee [i:] feet deep meet keep greet sleep street sheep	 ee [i:] week seek leek green cheek screen peek queen

Clothing เสื้อผ้า

Blouse

เสื้อผู้หญิง

Bra

เสื้อยกทรง

Coat

เสื้อคลุม

Denim Jacket

เสื้อแจ็กเก็ตยีนส์

Jacket

เสื้อแจ็กเก็ต

Jumper

เสื้อถักไหมพรม

Hoodie

เสื้อฮู้ด

Polo Shirt

เสื้อโปโล

Raincoat

เสื้อกันฝน

Shirt

เสื้อเชิ้ต

Suit Jacket

เสื้อสูท

Sweater

เสื้อกันหนาว

T-Shirt

เสื้อยืด

Vest

เสื้อกั๊ก

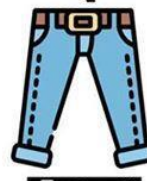
Waistcoat

เสื้อกั๊ก

Boxers

กางเกงบ็อกเซอร์

Jeans

กางเกงยีนส์

Shorts

กางเกงขาสั้น

Skirt

กระโปรง

Panties

กางเกงในผู้หญิง

Trousers

กางเกงขายาว

Underpants

กางเกงในผู้ชาย

Activewear

ชุดออกกำลังกาย

Bathrobe

เสื้อคลุมอาบน้ำ

Bikini

ชุดว่ายน้ำบิกินี

Dungarees

ชุดเอี๊ยม

Dress

ชุดกระโปรง

Pajamas

ชุดนอน

Swimsuit

ชุดว่ายน้ำ

Underwear

ชุดชั้นใน (ชายและหญิง)

Outfit

เสื้อผ้าทั้งชุด

แบบฝึกการอ่านมีรูปภาพประกอบ ชุดที่ 2

Football

VOCABULARY (คำศัพท์)

Football Player
ผู้เล่นฟุตบอล

Substitute
ตัวสำรอง

Goalkeeper
ผู้รักษาประตู

Coach
ผู้ฝึกสอน

Referee
ผู้ตัดสิน

Assistant Referee
ผู้ช่วยผู้ตัดสิน

Physio
นักกายภาพ (แพทย์สนาม)

Football
ฟุตบอล

Goal
ประตู

Football Fan
แฟนบอล

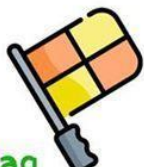
Commentator
ผู้บรรยาย

Football Boots
รองเท้าฟุตบอล

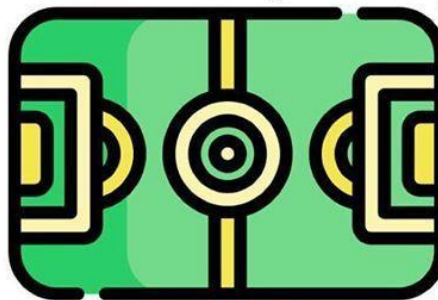
Goalkeeper Gloves
ถุงมือผู้รักษาประตู

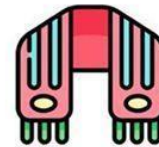
Flag
ธง

Lockers
ตู้เก็บของ

Football Field
สนามฟุตบอล

Scarf
ผ้าพันคอ

Football Strip
ชุดนักฟุตบอล

First Aid Kit
ชุดปฐมพยาบาลเบื้องต้น

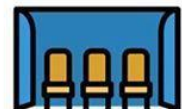
Megaphone
โทรโข่ง

Whistle
นกหวีด

Mascot
ตุ๊กตาสัญลักษณ์

Bench
ม้านั่ง

Stopwatch
นาฬิกาจับเวลา

Medal
เหรียญรางวัล

Cup
ถ้วยรางวัล

Yellow Card
ใบเหลือง

Red Card
ใบแดง

Scoreboard
ป้ายบอกคะแนน

แบบฝึกการอ่านมีรูปภาพประกอบ ชุดที่ 3

